

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு - எஉ

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சைவசமயத்தின் தற்கால நிலை

வாஜாபேட்டை பாடசாலை,
டெப்டி இன்ஸ்பெக்டர்,
திருவாளர் ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை B.A., L.T.
அவர்கள் எழுதியது

Acc. NO.

1519-3.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
சென்னை & திருநெல்வேலி
அட்சயவ்ரு வைகாசிமீ

Published by

***The South India Saiva Siddhanta Works
Publishing Society, Tinnevely, Limited.***

:: *Tinnevely and Madras* ::

May, 1926

Printed by Sivakami Vilasam Press, Madras.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சைவ சமயத்தின் தற்கால நிலை

“பண்டேமிக நான்செய்த பாக்கியத்தாற்
பரஞ்சோதி நின்னும் பயிலப்பெற்றேன்” (சுந்தரர்)

“ஞாலநின் புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஞலவாயி லுறையுமெம் மாதியே” (சம்பந்தர்)

சிவ சம்பந்தமே ‘சைவம்’ என்னப்படும். இதை உணர்ந்து இன்புறுதற்கு நன்கமைக்கப்பட்ட நெறியே சைவ சமயமாகும். இச்சமயத்தின் தற்கால நிலைமையை விளக்கிச் சைவ நன்மக்கள் செய்யவேண்டிய சமயக் கடமைகளிற் சிலவற்றை யவர்க்கு நினைப்பூட்டி, அவற்றை நிறைவேற்றும் வழிகளையுங் குறிப்பிடுதல் இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம். ஒரு சமயத்தின் நிலைமையை யாராயப்புகுவோர் அச் சமயமாகிய நெறியின் இயல்பையும் அந்நெறியைப் பின்பற்றுஞ் சமயிகளையும் பற்றிப் பேசுதல் முறைமை. இதன் படி சைவ சமயத்தின் தத்துவக் கோட்பாடுகளையும், சமய அமைப்புகளையும், சமய ஒழுக்கங்களையும் எடுத்துக் காட்டுதல் நேரிதாம். எனினும் இடச்சுருக்கங்கருதி இப்பகுதிகளை விளக்க முயலாது, சைவத்தின்

சிறப்புகள் சிலவற்றைமட்டுங் காட்டி மேற்செல்வாம்.

மக்கள் அறிவுணர் வாராய்ச்சிகட்குப் பொருளாயிருக்கக்கூடியனவெல்லாம் உலகு (=பாசம்), உயிர் (=பசு), கடவுள் (=பதி) என்னும் முப்பகுதியுளடங்கும். “பலகலை யாகம வேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதி பசு பாசந் தெரித்தல்” என்றபடி இம் முப்பொருளைப் பற்றியே எல்லா நூல்களும் ஆராயும். சைவசமய நெறியானது தன்னை முற்றும் பின்பற்றினபேர்க்கு இம் முப்பொருளின் உண்மை இயல்பை உள்ளவாறு புலப்படுத்தும். ‘நிற்பனவும் சரிப்பனவும் சைவமேயாம் நிலையை’ இனிதுணர்த்தும். சிவனைச் சிவனோடொன்று படுத்தி உலப்பிலா ஆநந்தத் தழுத்தும். இந்நெறியை ‘நன்னெறி’ யென்றும் ‘சன்மார்க்கம்’ என்றும் ‘அருணெறி’ யென்றும் ஆன்றோர் கூறுவர். இப் பெருநெறி தன்பால் வந்து கலக்கும் பல்வேறு கிளைநெறிகளை யுடையது. இக் கிளைநெறிகளில் நடப்போரும் முடிவில் தன்னையே வந்தடைவர். இக் கிளைநெறிகளே ஏனைச் சமயங்கள். எனவே, இச் சைவசமயமானது ‘எல்லாச் சமயமுமா யல்லவாகி யாது சமயமும் வணங்கு மியல்பதாகி’ யுள்ளது. ‘இயல்பென்றுந் திரியாம’லுள்ளது. ‘வாதமும் சமய பேதமுங் கடந்த மனோலய’த்தில் வாய்க்கும் மௌனத்தை முடியாகவும், அகச்சைவ முதலாகவுள்ள அளவில் சமயங்களைத் தன்னங்கங்களாகவுங் கொண்டு ராஜாங்கத்தில் அமர்ந்திருப்பது. இம் மதிப்புரை நம்முடையதன்று; தன்னிற் றன்னையறிந்து தலைப்பட்ட தாயுமானாருடைய

தாகும். யாவார்க்கும் அருளைக் காட்டத் தக்கநெறி இதுவன்றி வேறில்லையென்று அச் சுவானுபூதிச் செல்வர் மேலுங் கட்டுரைக்கின்றார்.*

பரந்தவித் தன்மைக் கேற்றவாறே இச்சமய ஆசாரியர் தொகையு மமைந்துள்ளது : சுமார்த்தம், வைணவம், மாத்துவம், புத்தம், மகம்மதியம், கிறித்துவம் முதலிய மதங்களில் மத குரு ஒவ்வொருவரேயா யிருப்பவும், சைவத்திற் காசாரியர் நால்வரா யுள்ளார். ஏன்? சமயங்க ளொவ்வொன்றும் தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்னும் நான்கு பாகுபாடுகளில் யாதானு மொன்றி லொடுங்கும். வைதிக சைவமோ நீதியினால் இவையெல்லாம் ஒரிடத்தே காணத் தன்னுளகப்படுத்து நிற்கும் பெற்றியது. ஆதலின் இதற்கு நான்காசாரிய ரமைந்தது சாலப் பொருத்த முடைத்தே. சிவ ஞானிகளாகிய இந்நால்வரும் உலகுய்தற் பொருட்டு முறையே ஒவ்வொரு மார்க்கத்தை ஆசரித்துக் காட்டி யருளினர்.

*அந்தோவீ ததிசய மிச்சமயம் போலின்
 றறிஞரெல்லா நடுவறிய வணிமாவாதி
 வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசாமோனம்
 வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்று
 யிந்த்ராதி போகநலம் பெற்றபேர்க்கு
 மிதுவன்றித் தாயகம் வேறில்லை யில்லை
 .சந்தான கற்பகம்போ லருளைக் காட்டத்
 தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சன் மார்க்கம்.

இக் திருவருட் செல்வர்கள் விளக்கியருளிய சைவ நல்வழி, தன் பொதுத் தன்மையில், இன்ன காலத்திற்குரிய தென்றாவது இன்ன நாட்டிற்குரிய தென்றாவது இன்ன மொழிக்குரியதென்றாவது வரையறுக்க வொண்ணாதது. பொது வகையில் எந்நாட்டிற்கு மிறைமை பூணு மிச்சமயம் சிறப்பு வகையில் நந்நாட்டில் விளங்குவ தொன்றும். இத் தென்னாட்டிலும் இஃது 'சாநிகுலம் பிறப்பென்னுந் தடுமாற்ற'த் தைத் தவிர்க்க வல்லது. "எந்நிலையில் நின்றாலும் எவ்வேடம் கொண்டாலும், மன்னியசீர்ச் சங்கரன் றுள் மறவாமை பொருள்" என்று மக்கட் குணர்த்த வல்லது. திருநீறு, கண்டிகை, திருவைந்தெழுத்து என்னு மரிய சாதனங்களை இந்நாட்டிற் கருளியது. இயற்கையுண்மைவிளக்கம் பொருந்தியது. அறிவனுபவங்கட் கொத்தது. மக்கள் தம் அன்றாட வாழ்க்கையில் அனுட்டித்தற் கேற்றது. அன்பைத் தன்னுயிராக வுடையது. அறிவைப் பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞானமெனப் பாகுபடுத்திப் பதிஞானமே மெய்யறிவென் றுணர்த்தி அதை நாமடைதற் குதவி செய்வது. தன்வழிச் சென்று பேறுபெற்ற பெரியார் சரிதங்களிற் பலவற்றையும் அவரருள் மொழிகளையும் ஆண்டவன் அவர் பொருட்டுச் செய்த அருள் விளையாட்டுக்களையும் எடுத்துரைக்கும் பல நன்னூல்களைத் தமிழிலும் ஆரியத்திலும் படைத்து விளங்குவது. பொருள்செறிந்த குறிகளையும் அடையாளங்களையும் கோவில்களையும் குறைவறப் படைத்தது. இந்தியாவிற்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகளாய் நின்று நிலவி வருவது.

* இன்றோன்ன அளப்பருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது இச் சமயம் என்று கண்டன்றோ, “சைவமாஞ் சமயஞ் சாரும் ஊழ்பெறல் அரிது” என்று அருணந்திசிவம் அருளிச் செய்தது?

ஆனால், அந்தோ! சைவ சமயத்திற் பிறக்கும் நல்லாழ் படைத்தோரிற்பலர் இந்நாளில் தஞ் சமய இயல்பையுணராதும் உணர முயலாதும் வீணே கெடுகின்றனர். இவருட் சிலர் நாத்திகம் பேசி நாத்தம் பேறுகின்றனர். பலர் பேச்சில் நாத்திகரல்லராயினும், ஒழுக்கத்தில் நாத்திகரேயாய் நழுவுகின்றார்கள். வேறு சிலர் சைவ மெய்ச்சமரசம் இன்ன தென்றுணரமாட்டாது போலிச் சமரசம்பேசிப் பொழுதை யோட்டுகின்றனர்.

* ஆரிய மக்கள் இந்தியாவிற்கு வருமுன்னரும், இராமாயண பாரத காலங்களிலும் சிவவழிபாடே இந்நாட்டின் சிறந்த வழிபாடா யிருந்ததென் றறிஞர் தெரிவிக்கின்றனர். இந்துக்களனைவரு மிக வுயர்ந்தன வென்று தேர்ந்தெடுத்து யாத்திரை செய்யும் இரண்டு தலங்களும் (காசி, இராமேச்சுரம்) சிவ தலங்களாயிருத்தலை யுய்த்துணர்க. அன்றியும் கீழ்க் காட்டப்படுவன போன்ற கருத்துக்களைச் சரிதனால்வல்லார் ஆதாரங்களோடு காட்டி நாட்டிவருவதையும் கவனிக்க.

“The worship of Siva comes down at least from neolithic times, i.e 20,000 years ago..... The spade is slowly bringing up evidence to prove that India had developed a great civilisation before Vedic culture began in the Indo-Gangetic valley. Traces of this ancient civilisation can be discovered

இவர்களால் விளையுங் கேடு பெரிதாதலால், இவர்கள் கோட்பாட்டைச் சிறி தாராய்தல் மிகையாகாது. எல்லாச் சமயங்களும் இறைவனை நோக்கிச் செல்லும் வழிகளையென்று சைவம் ஒத்துக் கொள்ளுகின்றது. ஒவ்வொருசமயத்திலும் உண்மைப் பகுதியுண்டென்று அறாதத் தழுவிக்கொள்ளுகின்றது. மக்கள் பல்வேறு பக்குவ நிலையி லுள்ளாராதலின், அவ்வவர் தகுதிக் கேற்பப் பல்வேறு சமயங்களுந் தேவைதானென்றுங் கூறுகின்றது. இப்படி எல்லாச் சமயத்திலும் சைவம்

only in the Tamil language and in Tamil institutions. Siva belongs to this earliest stratum of Indian culture. No satisfactory derivation of His name can be furnished by Sanskrit philosophy."—
P. T. Srinivasa Aiyengar.

இவ்வழிபாடு 20,000 ஆண்டுகட்கு முன்னமே புதுக்கந் காலம் என்று மேலை நாட்டாராற் கூறப்படுங் காலந் தொடங்கியே நிகழ்ந்து வருகின்றது. நிலத்தின் கீழுள்ளவற்றைத் தோண்டி யாராய்ச்சி செய்யச்செய்ய கங்கானதி தீரத்தில் வேதப்பயிற்சி உண்டாவதற்கு முன்னேயே இந்தியாவில் ஒரு பெரிய நாகரிகம் இருந்ததென்று தெரிகிறது. இந்தப் பழமையான நாகரிகத்தின் கூறுபாடுகள் தமிழ்மொழியிலும் தமிழர் ஏற்பாடுகளிலுமே கண்டுபிடிக்கத் தக்கனவாயிருக்கின்றன. இத்தகைய மிக்க பழைய நாகரிகத்தின் அடிப் படைக்கண்ணே 'சிவ வழிபாடு' தொடங்கியதாகும். சிவம் என்னும் பெயர்க்கு தக்க சொன்மூலம் வடமொழித் தத்துவ சாத்திரத்துட் கிடையாது.

"In any case, Dravidian civilisation was predominant in India before the coming of the Aryans.

ஊடுருவி நிற்கும் ஒற்றுமைச் சுவையைச் சமரச மென்பதொன்று. இதை விடுத்து, எல்லாச் சமயங்களும் சிறப்பிலும் பயனிலும் ஒரே அளவின என்று கொள்ளல் பிறிதொன்று. இங்ஙனங் கூறுவது, ஒரு பெருநெறிக்கும் அதைப் பல்வேறிடங்களில் வந்து கலக்கும் கிளைநெறிகட்குமுள்ள தொடர்பையும், அவயவிக்கும் அவயவங்கட்குமுள்ள சார்பையும், தசாங்கங்கட்கும் அவற்றைப் படைத்துள்ள அரசனுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தையும் நறுமலருக்கும் அதனுறுப்பு

Many of the Dravidian peoples now speak Aryan or other languages, not originally their own, but they still retain their own languages, and their own characteristics and several customs in the South and in certain hilly tracts of Central India; and there can be no doubt that they have very greatly influenced Aryan civilisation and Aryan religion in the North "—Prof. Rapson's " Ancient India."

எவ்வாறாயினும் திராவிட நாகரிகம் ஆரியர் வருவதற்கு முன்னேயே இந்தியாவில் சிறப்புற்றேன்கி யிருந்தது. திராவிட மக்களுட் பல பிரிவினர் தங்களுடையதல்லாத ஆரிய முதலிய எனை மொழிகளை இப்போது பேசுகின்றார்கள். எனினும் தங்களுடைய சொந்த மொழிகளையும் தங்கள் சிறப்பியல்களையும் சில வழக்கங்களையும் தென்னாட்டினும் மத்திய இந்தியாவில் சில மலைப்பகுதிகளிலும் உள்ளவர்கள் இன்னும் விட்டுவிடாமலிருக்கின்றார்கள். இவைகள் வடக்கேயுள்ள ஆரிய நாகரிகத்தையும் ஆரிய மதத்தையும் பெரிதுங் கலந்து உருவாக்கி யிருக்கின்றன என்பதற்கு ஐயமில்லை.

கட்குமுள்ள ஒற்றுமை நயத்தையும் உணராது பேசுவோர் கூற்றும். ஒரு பள்ளியில் வாசிப்போரெல்லாரும் மாணவர்களே. ஒரு தாய் வயிற்றிற் பிறந்தா ரனைவரும் சோதரர்களே. ஆயினும் இவருள் அறிவனுபவிமுதிர்ச்சியில் ஏற்றத்தாழ்வுண்டு. இவ்வேற்றுமை அரும்பு மலர் காய் கனிகளிடையே காணப்படுவது போன்றதொன்று. இதை நோக்காது யாவும் சமம் என்று பேசுதல் தவறே. இத்தவறை யுணராமையாற்றான் சைவரிற் சிலர் இன்று மாதேவனையும் நாளைக்குமற்றைத் தேவரையும் வழிபடுகின்றார்கள். இவர்கள் சமரச நோக்கில் கறைமிடற்றண்ணலு மொன்றே, காடன் மாடனுமொன்றே. இவர்கள், தமக்கு ஒரு நோய்வரின் முருகனுக்குப் பிரார்த்தனை செய்வர். இன்னொன் றுறின் 'எடு கங்கணம் ஏழு மலையானுக்கு' என்பர். பிறிதொன்று தோன்றின்: தம்மதங் கூறும் எல்லாச்சாமியும் வீட்டு அல்லாச்சாமிக்குப் பாத்தியா பண்ணுவர். 'பட்சிதோஷம் தாங்கியது, பள்ளி வாசலுக்குப் போவோம்' என்று இவர் வீட்டுமாதர் தம் பச்சிளங் குழவிகளைத் தாங்கிக்கொண்டு மருதிப் படியில் காத்திருப்பர். இது கோழைச் சமரசம்; கொள்ளாஞ் சமரசமன்று. அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந் தெடுத் தெறிந்து ஆண்டவனுக்கு ஆன்ம நிலேதனம் பண்ணலும், ஆடு கோழிகளை வதைத்து, அப்பனே! என்குறை நீக்குதிர் என்னலும் ஒன்றாமாறில்லை, சமயாதீத ஞானங்கைகூடிநிட்டையிலொடுங்கும் வரையில் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக் கேற்றதொருசமய நெறியைப் பின்பற்றி யதன் வழியே செல்லுதல்

வேண்டும். மூர்த்தி வழிபாடு வேண்டப்படும் வரையில் தன் சமயமே கூடும் பல மூர்த்திகளுள்ளும் யாதானு மொன்றையே பற்றிநிற்றல் வேண்டும். இன்றேல், சக ளோபாசனைப் பயன்கிட்டாது. பிற மூர்த்தியின்பெயரு முருவமும் புலப்பட்ட விடத்தும், அவற்றைத் தான் வழிபடு மூர்த்திக்குரியனவாகவே கொண்டு வணங்கு தல் முறைமை. சமயகுரவர் நால்வரும் அருணகிரிநாத னாரும் மூர்த்திநிலை பேசுங்கால், தத்தமக்கு வெளிப் பட்டருளியசிவமூர்த்தமெதுவோ, அதையே பெரிதும் போற்றிப் புகழ்ந்திருத்தல் கருதற்பாலது. இப்படி ஒருவன் தான் வழிபடு மூர்த்தியினிடத்து வைக்கும் பற்றுக்காரணமாகப் பிற மூர்த்திகளையும் அவரை வணங்குவோரையும் பகைத்தலும் வெறுத்தலும் தன் பால் தோன்றாதபடி தனைக் காத்துக்கொள்ளவேண் டும்; பொதுவகையில் அவர்களிடத்தும் அன்பையே பெருக்கவேண்டும்.

தமக்கென வொன்றிலராய்ச் சமய ஒழுக்க மாறு தல் செல்வோர் செயல் தவறுதல் போலவே, அவர்க் கெதிர் நிலையில் நின்று சில விரிவிலா அறிவினர்கள் வேறொரு சமயம் என்ற அளவில் சீறிவீழ்தலும் தவறு டைத்தாம். எங்கெங்கு அன்பும் அருளும் காணப்படு கின்றதோ, அங்கங் கெல்லாம் சைவமே யுளதென்று மதிக்க வேண்டும். * சமயப் பொறையைப் போதித்

* அப்பர்:—

(க) “விரிவிலா அறிவினர்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே எரிவினற் சொன்னாரேனும் எம்பிரார்க்கேற்றதாகும்”

தருளிய சமயஞ்ரவரே சமணபுத்தங்களைக் கண்டிக்க வில்லையோ என்னின் கூறுவாம் : அவர்கள் காலத்தில் அச்சமயிகள் தந்நிலையினின்றும் பெரிதுந் திரிந்து அச்சமயக் கோட்பாடுகட்கு நேர்மாறாகத் தாமொழு கிக் கெட்டதோடு, பிறசமயிகளையும் அவர் நெறியில் நிற்கவொட்டாது கலைத்துக் கெடுத்தனர். அவரால் ஆத்திகசமயத்திற்குப் பெருங்கேடு விளைந்தது. அத னால் அச்சமயங்களின் பரப்பை யடக்குதல் அவசிய மென்று தோன்றியது. அப்போதும் இறைவன் திரு

(உ) “வாது செய்து மயங்கு மனத்தராய்
எது சொல்லுவீ ராகிலு மேழைகாள்
யாதோர் தேவரெனப் படுவார்க் கெலாம்
மாதேவன் னலால் தேவர்மற் றில்லையே”

(ஈ) “ஆறென்றியசமயங்களி னவ்வவர்க்கப் பொருள்கள்,
வேறென்றிலாதன...இன்னம்பரான் ற னிணையடியே.”

(ச) “ஆறு சமயத் தவரவரைத் தேற்றுந் தகையன
தேறிய தொண்டரைச் செந்நெறிக்கே யேற்றுந்தகையன
.....இன்னம்ப ரான் ற னிணையடியே”

சுந்தரர்:—

(இ) “அறிவினான் மிக்க அறுவகைச் சமயத்து அவ்வவர்க்கே
ஆருள்புரிந்து”

(ஈ) “எத்தவத்தோர்க்கு மிலக்காய் நின்ற எம்பெருமான்”

(எ) “ஆட்பாலவர்க் கருளும் வண்ணமு மாதிமாண்பும்
கேட்பான்புகிலளவில்லை கிளக்கவேண்டா.” (சும்பந்தர்)

‘சலம்பூவோடுதுப மறந்தறியேன்’ என்னும் அப்பர் தேவாரத் திருப்பாட்டின் உட்கருத்தும் உற்றுநோக்கற் பாலது.

வருட் சம்மதம் பெற்ற பின்னரே அப் புறச்சமயங்கள் அடக்கப்பட்டன என்பது அவ்வாசாரிய மூர்த்திகள் சரித்தர்தா லறியக் கிடக்கின்றது.

போலிச்சமரசமும் பொருந்தாப்பற்றுகம்போல இன்னும் பல பிறழ்வுணர்ச்சிகளுஞ் சைவஜன சமூகத்திற் காணவுள்ளன. அவற்றுளொன்று தென்னாட்டில் வாழும் தமிழரில் ஒரு சாதியினர்மட்டுமே சைவரென்பது. இவ்வாறு பிறப்பாற் சைவம் பேசுவோர் தொகை இந்நாளில் அருகிவருகின்றது. இவர் கூற்றின் வலுவின்மையை விளக்கப் பெரியபுராண சரித்திரங்களே போதும். மற்றொன்று புலாலுண்ணாமைபே சைவமென்பது. அன்பின் வழித்தாய் அவ்வொழுக்க நிகழுமிடத்து அது சைவ வொழுக்கமே என்று மிக மதிக்கப்படும். அன்பில்லாவிடத்து அது சைவமாய் விடாது. ஆகுமென்னின், ஆடு, மாடு, யானை, குதிரை முதலியவைகளும் பரம்பரைச் சைவர்களே யென்ன நேரிடும். திக்கையும் கிரியையுமே சைவமென்று கூறவுங் கூடாது. சைவநெறியிற் செல்லுதற்கு உதவி செய்யுஞ் சாதனங்களா யிவை அமைக்கப்பட்டன. அவ்வுதவியைச் செய்யு மளவுக்கேற்ப அவையும் இன்றியமையாதனவே. ஆனால் அவை சாதனங்களே யன்றிச் சாத்தியங்களல்ல. பெரிய புராணத்து வரும் நாயன்மார்களில் எத்தனைபேர் சிவதீக்கை பெற்றதாகப் படிக்கின்றோம் என்று பார்த்தலும் நலமே. நம் நாட்டில் தொன்று தொட்டுவரு மிச்சானங்களின் கருத்தை யுணர்ந்து, அவற்றைப் புறக்கணியாது இயன்ற அளவில் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் நங்கடமை

என்றுடம்படலாம். ஆனால் அவற்றின் மதிப்பிற்கும் பயனுக்கு மோர் வரம்புண்டென்பதை மறக்க முடியாது. ஆண்டவனிடத்தும் ஆருயிரிடத்தும் அன்பு காட்டாத வன்னெஞ்சக் கள்வன், மனவலிய னொருவன், ஆசாரியாபிடேகம் பெற்றவனா யிருப்பினும் சரியே, அதுட்டான விதிகளை வெகு அழகுபெறச் செய்பவனாயினுஞ் சரியே, சிவலிங்க பூசையை ஆதம விதிப்படி செய்து காட்டுபவனாயினுஞ் சரியே, அவன் உண்மையிற் சைவனாகான். இத்தீக்கையும் கிரியையும் பூசையும் பொருந்தா திருப்பினும், பிறநினையுத் தன்னோய்போற் போற்று மியற்கையும் இறைவன் சேவடி மறவாச்சிந்தையும் படைத்துள வொருவன் உண்மைச் சைவனே யாவன். அகவொழுக்கமும் புறவொழுக்கமும் ஒத்தமைந்திருப்பின், அது பெரும் பேரேயாம்.

இவ்வாறு சைவசமயத்தினைக் குறித்துப் பல்வேறு திரிபுணர்ச்சிகள் இந்நாளிற் காணப்படுதலில் வியப்பு மில்லை. ஏனெனில், சைவ சமூகமானது இப்போது 'ஆள்வாரிவி மாடாவேனோ!' என்றிரங்கவேண்டிய நிலையிலிருக்கின்றது ; மேய்ப்பானில்லா ஆடுகள்போல் அலக்கனுறுகின்றது. இதனால் திருநீற்றி னொளி விளக்கம் புறத்தும் அகத்தும் குன்றி வருகின்றது. பிற சமயக் கோட்பாடுகட்கும் தம் மதக்கோட்பாடு கட்கும் வேற்றுமை தெரிவிப்பா ரில்லாமையால் சைவ சமயிகள் பிறசமயக் குருக்களைத் தங்கள் குருக்களாகக் கொண்டு அவர் சொல்வழி நடந்து வருகின்றனர். தஞ்சமய குருக்களை மேம்படுத்துகின்றனர். பிறசமய

நூல்களைப் பேணிக் கற்கின்றனர். தஞ்சமய நூல்களைக் கற்கின்றனர். தந் தாய்மொழியார் தமிழ் மொழியைத் தானும் போற்றுகின்றனர். அவர் முகத்தில் இன்றைக்கு விபூதியும் நாளைக்கு நாமமும் அடுத்த நாள் சூனியமுங் காணலாம். நீர்க்குட் பாசிபோல் வேர்க்கொள்ளாது சைவ சமூகம் தவிக்கு நிலையிலுள்ளது. இந்நிலையில் நல்லொழுக்க வேரை யறுத்து, ஆண்டவன் செய்யு நன்றியை மறந்து அகந்தை பேசி, நாம் பிரமமென்று ஏட்டிற்கண்டு இதயத்திற் காணச் சாம்பிரமங் கூறும் சதுர வுரைகள் பலர்க்குச் சத்தியமாய்த் தோன்றுகின்றன. அந்தோ! சாதன சதுட்ட யங்கள் வாயினிலன்றி வாழ்க்கையில் வரப்பெறாப் போவிஞானிகள் கையில் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களும் சிவோகம்பாவனை முதலிய சாதனைகளும் அகப்பட்டுக் கொண்டு திகைக்கின்றன. இவைகள் எச்சமயத்து எப்பொருளில் யாரால் யாருக்குணர்த்தப்பட்டன வென்றுணராதாரெல்லாம் சொல்வோன், கேட்போன் தன்மை நோக்காது இவற்றை எங்கும் பேசித் திரிய இக்கால மிடந்தருவது வருந்தத் தக்கதே. “குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்ட மாடிக் குருடுங் குருடுங் குழிவீந்தவாறே” என்று திருமூலர் அருளிச் செய்திருப்பதை இவர்கள் செயல்நினைப்பூட்டுகின்றது.

இவ்வாறெல்லாம் சைவர் தஞ்சமய நெறியினின்றும் விலகினமையால் சைவ அமைப்புகளான கோயில்களும் மடங்களும் பல்வகைக் குறைவுகட் குறைவிடமாகி விட்டன. கூற்றுவதைத்தான் திருக்கோயில்கள்

பவ்வற்றில் ஆகமஞ் சாற்றிய பூசைகள் தப்பிப் போயின. பல இடங்களில் தருமகருத்தர்களும் குருக்கண்மாருங் கூடித் தம் மனம்போன போக்கில் நித்திய நைமித்திய முறைகளை மாற்றிவிடுகின்றனர். பாடல் பெற்ற பெரிய சிவத்தல மொன்றில் கோயிலதிகாரிகள் சந்திரசேகரரைப் பள்ளிகொள்ள வைத்து, ஓரம் மனைத் தலைமாட்டிலும் மற்றோரம்மனைக் கால்மாட்டிலும் இருத்திப் பல்லக்கு உற்சவம் பண்ணி வருகிறார்கள். உமையம்மையை உறங்குமம்மை யாக்கவும் மயிலேறும் பெருமானைப் பாம்பேறும் பெருமாள் (காளிங்க நர்த்தன கிருஷ்ணன்) ஆக்கவும் வல்ல அருச்சுக்கர்களும் அதிகாரிகளும் இப்போது அநேகம் பேரிருக்கிறார்கள். இளமை தங்கிய விலைமாதொருத்தி உடுப்பன வுடுத்துப் புன்வன புனைந்து ஒரு பிரமோற்சவத்தில் சிவசந்தியில் நின்று நிலையாமகூறி நந்தன் சரித்திரப் பிரசங்கஞ் செய்தனள்! இவை போன்ற நிருக்கோயிலிழிவுகள் எத்தனையோ வுள. இவற்றைத் துணிந்து கண்டிக்கும் ஆண்மை பலர்க் கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ் இழிநிலைசேர்வதில் கோயில்களோடு மடங்களும் போட்டிபோட்டு நிற்கின்றன. இவற்றின் நிலைமை விரித்துரைக்க இடமில்லை. “செய்தக்க வல்ல செயக் கெடும் செய்தக்க, செய்பாமை யானுங்கெடும்” என்னும் பொய்யாமொழிக்கு இவை ஏற்ற எடுத்துக் காட்டுகளாய் விட்டன என்று குறித்தலே சாலும். இங்ஙனங் கோயிலும் மடமுஞ் சீர் கெட்டது போலவே சிவவேடமு மாசுண்டது. வேடநெறிநில்லார் வேடம் பூண்கின்றனர். ஞானச் சோம்பர்கட்குப்

பதில் ஊனச் சோம்பார்கள் பல்கிவிட்டனர். பஞ்சத் தாண்டிகள், பரம்பரையாண்டிகள், உழைத்துண்ண மனமில்லார், ஊருடன் பகைத்தோர், வீட்டில் சண்டை யிட்டோர், வெளித்திரியும் வேட்கையோர் முதலிய பேரெல்லாம் அடியார் வேடந் தாங்கி யுழலுதலால், திருவேடங்கட்கே ஒரு வகையில் மதிப்புக் குன்றி விட்டது.

சைவர்க்குச் சமய ஞானமும் சமய ஒழுக்கமும் சமய அமைப்புகளும் நிலை திரிந்து போனமையால், அவர்கட்குள் ஒற்றுமை யுணர்ச்சியும் அன்பொழுக்க மும் பெருங்கொள்கையும் ஆற்றலும் குன்றிப்போ யின. போகவே, சைவரிற்பலர் தாம் பழகு மதத்தி னர் பழக்க வொழுக்கங்களைக் கைக்கொள்ளுகின்ற னர். ஆங்கிலக் கல்வி கற்கும் சைவகுல மாணவ மாணாக்கியரிற் பெரும்பாலோர் நாத்திகராகவோ அல்லது கிறித்துவராகவோ மாறுகின்றனர். இவருள் வெளிப் படையாய்ப் புறமதம் போவோர் தொகை சிறிதா யிருப்பினும் தம்மதத்தில் வெறுப்பும் புறமதத்தில் விருப்புங் கொண்டுள்ளோர் தொகை நாளுக்கு நாள் பெருகியே வருகின்றது.

இங்கு நந்தன் மரபினராம் நம் எளிய சகோதர ரையும் நங் கணக்கிற் சேர்த்துப்பார்க்கவேண்டும். இவர்களெல்லோரும்—அல்லது பெரும் பான்மை யோர்—தொன்று தொட்டே திருநீறணியும் பேறு பெற்றவர்கள். தம் வாழ்க்கை நிலைமைக்கேற்பச் சிவனை யுஞ் சத்தியையும் வழிபடுஞ் சிறு தெய்வங்களைச்

குழிபடுவார்கள். இவரையும் சைவசமயிகளின் தொகையிற் சேர்த்தெண்ணுதலே முறைமை. இவர்கள் சமயநிலைமை எவ்வாறுள்ளது? இதைக் கேட்குஞ் சைவரெங்குள்ளார்? இவ் எளிய சகோதரரின் உழைப்பை மட்டும் உறிஞ்சக்கற்று, அவர் உயிர் நலத்துக் கொன்றுஞ் செய்யாது போன பாவமுதிர்ச்சியாலன்றோ இயற்கைவளஞ் செறிந்த இந்நாடு எழிலெல்லா மிழந்து 'அவலம், கவலை, கையாறு, அழுங்கல், தவலாவுள்ளம் தன்பாலுடைய' தாயிற்று. சைவரைப்போலன்றிக் கிறித்துவர்கள் இவ் எளியாரிடத்து அன்பும் அருளும் செய்கையிற் காட்டி வருகின்றார்கள். சைவமதத்தலிருத்தலால் இம்மை மறுமை இரண்டுக்கும் வழியற்றுக்கிடக்கும் இவ்வேழைகள் இம்மை நலமேனு மெய்துவான் வேண்டிப் புறமதம் புகுந்து விடுகின்றனர். இப்படிச் சைவசமயத்தை விட்டுப்போகிறவர் தொகை இலக்கக் கணக்கிலுள்ளது. கிறித்துவமதத்திற்கு ஆள் நிரட்டி யனுப்புவதில் இத் தென்னாடு தான் தலைமை பூண்டிருக்கிறது! என்னே விந்தை! நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும், நீலகண்டர், சங்கரர், இராமானுஜர், மத்துவர் முதலிய பாடியகர்த்தர்களும் எங்கள் தென்னாட்டிலன்றோ தோன்றி விளங்கினர் என்று பெருமை பேசுவோர் இச்சிறுமையை யுணரின் வருந்தி வெட்கித் தலைகுனியா தென்செய்வர்?

இதுவரையில் சைவசமயிகளது தற்காலநிலைமையை யொருவாறு விளக்கினோம். இனிச் சைவ மக்கள் செய்யக்கடவதென்னவென்று பார்ப்போம். 'மண்டொரி — தான்வாய்மடுப்பினும் மாசுணங் கண்டியில்வ,

பேரா பெருமூச் செறிந்து” என்றதற் கினிமேலு மிலக்கியமாயிருத்தல் தகுமோ? தஞ்சமய வொழுக்க மும் அமைப்பும் தங்கள் முன்னர்ப் பொன்றிவரக்கண் டும், தஞ்சமயக் கடமைகளைச் செய்ய முற்படாது வற்தே தரணியி லிருத்தல் முறையோ? இது தருமந் தானோ? அன்று, அன்று; தாமடைந்துவிட்ட தாழ் மையை முற்றிலு முணராமையினாலேயே சைவர்கள் இங்ஙனமிருந்து வந்துள்ளார்கள். ஆகவே தஞ்சமயப் பெருமையையும் தங்கள் சிறுமையையும் செவ்விதி னுணர்தலே அவர்கள் செய்யவேண்டிய முதற்கடமை. இவ்வுணர்ச்சி முறுகி எழவே, அவர்கள் தங்கள் சமயக் கடமைகளைச் செய்யத் தலைப்படுவரென்பது திண்ணம். இங்ஙனம் சில நல்லோர் இப்போது முற்போந்துமுள் ளார்கள்.

சமயவுணர்ச்சி சிலர்மட்டும் விரும்பக்கூடிய அலங்காரப் பொருளன்று; மக்களை விலங்கினின்று பிரித்துத் தெய்வமாக்குதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப் படும் ஓர் சத்தியாம்அது. எக்காலத்தினும் பார்க்க இக்காலத்தில் இச்சத்தியினுதவி பெரிதும் வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில், இந்நாளில் உலகஞ் செல்லும் போக்கு பேரச்சத்தையும் கவற்சியையும் தருமியல் பினது. சில்லாண்டுகட்கு முன்பு முடிவுற்ற ஐரோப் பியப் பெரும்போரோடு உலகிற் சமரந் தொலைந்து நிலைத்த சமாதான மேற்பட்டுவிடுமென்று பலர் நம்பினர். இப்போது அவ்வெண்ணம் புகற்கனவாய் விட்டதென்று அறிவின்மிக்கார் பலர் கருதுகின்றார்கள். நொடிப் பொழுதில் நூறு, ஆயிரமாக மக்களை

நூக்க வல்ல நச்சு மருந்துகளும் காற்றுக்களும் கருவி களும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள். இரண்டொரு நாடு நீங்கலாக மற்றெல்லா நாடுகளிலும், பல்வகைக் குழப் பங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. தேயங்களுக்குள் மனப் புழுக்கம், பகைமை, அழுக்காறு, அவா முதலிய தீமைகள் வளர்ந்து வருகின்றன. இப்பொல்லாங்கு கள் மீண்டும் ஓர் போரை மூட்டிவிடுமாயின் மக்கட் கூட்டத்தில் ஓர் பெரும் பகுதி மடிந்து போவது திண்ணம். இப்பெருங் கேட்டைத் தவிர்க்கவல்லது சமய சக்தி யொன்றே. சர்வ தேச சங்கங் கண்டு உலகிற் சமரை யொழித்துவிடப் பேராவல் கொண்ட பெரியராம் ஆசிரியர் வில்சனும், இராச தந்திர நிபுண ராம் லாயிட் ஜார்ஜ்-லும் மற்றும் பல மதிவல்லாரும் இதே கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் தஞ் சமய மாகிய ஆற்றில் ஊற்றுக்குழி தோண்டி அன்பு நீரைப் பெருக்கி, அதனால் உலகில் வளர்ந்துவரும் ஆசுர குண நெருப்பை அவிக்கப் பெரு முயற்சி செய்யவேண்டும். இத்தொண்டு சைவர்க்கு முரியதே. இதைப் படிக்கு மொருவர், 'உரியதாகலாம்; ஆனால் மிகப் பழைய தாகிய இச்சமயம் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பயன்படுமோ? அன்றியும் பிறநாட்டுத் தீமைகளைப் போக்க ஒரு நாட்டின் மூலையிலுள்ள சைவர்க்கு ஆற்ற லேது?' என்று ஐயுறுதல் கூடும். ஐயுறவேண்டா ஒன்றும். சைவசமயங் கூறுங் கடவுள் 'முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருள்,' 'பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்து மப்பெற்றியன்.' அது

போன்றே அவன் வகுத்தருளிய சைவமும் முக்காலத்திலும் பயன்படும் மொய்ப்பு படைத்தது. இதைச் சிறிது புண்படுத்தலாம். இந் நூற்றாண்டில் ஒரு சமயமானது மக்கள் வாழ்க்கையிற் கலந்து அதை எல்லாத் துறைகளிலும் பண்படுத்த வேண்டுமாயின், அது சில கொள்கைகளைப் பெரிதும் வற்புறுத்துவதாயிருக்க வேண்டும். அவை பின் வருமாறு:—(க) அன்பு வடிவாங்கடவுள் ஒருவரே யுண்டு; அவர் அதிபரிசுத்தர். (உ) அவரருளால் தோன்றிய ஆன்ம கோடிகள் யாவரும் சகோதரர்கள். (ங) திருவருட் சம்மதத்தால் பிரபஞ்சம் ஒரு நியதிக்குட்பட்டே நடக்கின்றது. (ச) மக்கள் தனித்தும் ஒன்று சேர்ந்தும் செய்யும் நன்மை தீமைகள் தத்தம் பயனைத் தந்தே தீரும். தீமையால் துன்பந் தேடிக்கொண்டது போலவே நன்மையால் இன்பந் தேடிக்கொள்ளலாம். (ரு) கடவுள் செய் நன்றியை மறவாது அவர்பால் அன்பு செலுத்த வேண்டும். (சு) இடவேற்றுமை, மொழிவேற்றுமை, நிறவேற்றுமை, சமயவேற்றுமை கருதாது மன்னுயிர்க்கு உற்றதுன்பந் துடைக்கவேண்டும்.

இவற்றைக் கூறும் சைவத் திருவாளர்கள் திரு வாக்கிற் சில பின்வருமாறு:—* (க) “அன்பே சிவம்”; “இமையளவு முபகார மல்லால் வேறொன்றியக்கா

* இவையனைத்தும் :சைவத்திற்குப் புதியனவல்ல ; நன்கு வற்புறுத்தப்பட்டுள்ள அடிப்படையான பழைய கோட்பாடுகளே. சைவ நூல்களிற் சிறிது பயிற்சியுடையாரும் இவற்றை யறிவர்.

நிர்க்குணக் கடலாயிருந்த வொன்றே;” “நன்றுடை யானை தீயதில்லாணை”; “கோதிலா அமுதே! ஈறிலாக் குணப் பெருங் குன்றே.” (௨) “அம்மை யப்பரே யுல குக்கு அம்மை யப்பர் என்றறிக”; “உரை சேரும் எண்பத்து நான்கு ஞாந்யிரமாம் யோனிபேதம், நிரை சேரப்படைத்தவற்றின் உயிர்க்குபிராய் அங்கங்கே நின்றான்” (௩) “தன்னருள் வெளிக்குளே யகிலாண்ட கோடியெல்லாந் தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த் தழைத்தது”; “ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட நாமார்த்தாடுந் தீர்த்தன் நற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடுங் கூத்தன் இவ்வாணும் குவலயமும் எல்லோ மும் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் வினையாடி” (௪) “என்னுலறியாப் பதந் தந்தாய் யானதறியாதே கெட் டேன்”; “தாமே தமக்குச் சுற்றமும் தாமே தமக்கு விதிவகையும்” (௫) “வந்தித்து நின்னை மறவாக் கடனா கச் சிந்திக்க நின்னதருள் செய்யாய் பராபரமே”; “குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாரின் குரைகழற்கே கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே.” (௬) “நான் பெற்ற விற்பம் பெறுக இவ்வையகம்”; “எவ்வுயிரு நீங்காதுறையும் இறை சிவனென்று எவ் வுயிர்க்கும் அன்பாயிரு”; “எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணியிரங்கவுநின் தெய்வஅருட்கருணை செய் யாய் பராபரமே”—இவை போல்வன பலவுள.

இந்நாளிற் பெரிதும் வற்புறுத்தப்படுவது மன் னுயிர்க்கு இதஞ்செய்த வொன்றே. இஃதில்வழிச் சைவமே யில்லை. ஆயின், பண்டைச் சைவப் பெரி யார் சரிதங்களில் ஐக்கிய நாணய சங்கங்களும், தொழி

லாளர் சங்கங்களும், இராப் பாடசாலைகளும், பகற் பாடசாலைகளும், புத்தகசாலைகளும், வாசக சாலைகளும், சீர்திருத்தச் சங்கங்களும், தரும வைத்தியசாலைகளும் வெள்ளக் கஷ்டநிவாரண நிதிகளும், கஞ்சித்தொட்டிகளும் இவை போன்ற பிற நவீன ஏற்பாடுகளும் குறிக் கப் பெறவில்லையே, அவர் மன்னுயிர்க்குத் தொண்டு செய்தாரென்று கொள்ளுதல் எப்படி என்று ஒரு கேள்வி பிறக்கலாம். அவர்கள் காலத்தில் இந்நாடு தற்காலத்திலுள்ளதுபோலப் பிறநாடுகளோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையதா யிருந்ததில்லை. அவர்கள் காலத்தில் இந்நாட்டு மக்கள் உண்டிக்கும் உடைக்கும் திண்டாடினதில்லை. பஞ்சமும் பிணியும் பரவியிருந்ததில்லை. மக்கள்பால் “நோயின்று நோக்கு விளங்”கிற்று. கொள்வது உ மிகைகொளாது கொடுப்பது உங் குறைபடாது” வாணிபம் நடந்தது. பெருமழை மழையின்மை முதலிய கேடுகள் மலிந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இங்ஙனம் இம்மை வாழ்க்கைக்கு வசதிகள் குறைவற விருந்தமையால் இவற்றைப்பற்றிக் கவலைகொள்ள அந்நாளில் காரணமில்லா திருந்தது. அம்மைக்குரிய சமயமும் நல்லொழுக்கமும் பெரியோராற் பாதுகாக்கப்படவேண்டி நின்றன. ஆகவே சமய விளக்கங் கெடாதபடி அவ்வக்காலத்திற்செய்யவேண்டியிருந்த சமயத் தொண்டுகளையே ஆன்றோர்கள் செய்தார்கள். இப்போது அம்மை வாழ்க்கைக்குரியனவும் இம்மை வாழ்க்கைக்குரியனவுமாகிய இரண்டுமே குன்றியுள்ளன. ஆகவே இரண்டு துறைகளிலும் தொண்டு செய்யவேண்டிய அவசியந் தோன்றுகிறது.

சைவசமயிக்கு இந்நில் முரண்பாடொன்றுந் தோன்ற ஞாயமில்லை. ஆகவே சைவ சமயம் இவ்விருபதாம் ஞாற்றாண்டிலும் பயன்தர வல்லதென்றே கொள்ள வேண்டும்.

இனிச் சைவம் பிறநாட்டுத் தீமைகளையுந் துடைக்கவல்லதாமோ என்னும் வினாவிற்குச் சுருங்கிய விடை தருவாம் : இந்நாள்வரையில் கடலும் மலையும் தேயங்களைத் தனித்தனியாய்ப் பிரித்து வைத்திருந்தன. இப்போதோ கடல் வழியாகவுங் வான் வழியாகவும் போக்கு வரவு செய்தல் எளிதாய்விட்டது. ஒருவர் ஓரிடத்திற் பேசும் பேச்சைப் பல ஞாறு மைலுக் கப்புறமிருப்பாரும் இருந்த விடத்திருந்தே கேட்குமாறு செய்யுங் கருவிக ளேற்பட்டு விட்டன. கம்பியில்லாத் தந்திகளும் கணக்கிலாப் பத்திரிகைகளும் உலகின் கண்டங்களை அகண்ட நிலமாக்கி வருகின்றன. இனிமேல் எந்த நாட்டாரும் பிற நாட்டார் தொடர்பின்றி யிருக்கமுடியாது. அவரவர் தத்தம் நாகரிகத்தில் கிடைத்துள்ள நல்லியல்புகளைப் பேணிப் பிறர்க்குத் தருதலும் பிறர் நாகரிகத்துக்கா னும் நல்லியல்புகளைத் தாம் பெறுதலும் கடமையாய் விட்டது. ஆகவே, சைவ நன்மக்களும் தஞ்சமயத்தின் சிறப்பியல்புகளிற் சாரமானவற்றைவிடாது போற்றிப் பிறர்க்கு முணர்த்தலும் பிறர்பால் காணுந்நிலங்களில் தம் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டுவனவற்றைத் தாம் கைக்கொள்ளலும் ஒழுங்கே யென்க. பிறநாட்டு மூதறிஞர் நஞ்சமய உண்மைகளை யறிந்து போற்றுகிறார்களென்பதையும், இன்னுமறிய முயன்று

வருகின்றார்கள் என்பதையும் நம்மவருணர்தல் வேண்டும். காலங்காட்டு மியல்பிற் கேற்பப் பரந்த நோக்கோடு நன்னெறி நின்றழைத்த லொன்றே நமது கடமை. அவ்வுழைப்பின் பயனைக் குறித்தாராய்தல் நங்கடனன்று. * அது இறைவன் திருவுள்ளப்படியமையும். “என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” என்றன்றோ நம்மாசாரியர் அருளிச் செய்துள்ளார்.

இவ்வுயரிய நோக்கங் கொண்டு, போக்கு வரவு சாதனங்கள் குறைந்திருந்த 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட காலத்தில் அசோக சக்கிரவர்த்தி தாம்

* ஸ்ரீ ரவீந்திரநாத தாகோரைப் பத்திரிகைப் பிரதிநிதி யொருவர் பம்பாயிற் கண்டு, “கவீந்திரரே, தங்கள் விசுவ பாரதியின் மூலமாய் மேல்நாடுங் கீழ்நாடும் நட்புரிமைபூண்டு ஒற்றுமைப் பட்டுவிடுமா? மக்களியாவரும் சகோதரவாஞ்சை காட்டுவரா? முடியாக் காரியத்திற்கன்றோ முயற்சி செய்கின்றீர்கள்?” என்று கேட்டபோது, அப்புலவர் பெருமான் அளித்தவிடையின் ஓர் பகுதி கவனிக்கத் தகுந்தது.

“Does not the Gita warn us :—Action is thy care, and not the fruits thereof.” It is the effort; that counts and not the result. The effort is the most valuable of all things. I do not know whether my efforts will have any effect, nor do I seek to know. I know it is the truth, and I know that Truth has to be asserted against all contradictions. Only actions are our duty, not the greed thereof.”

இதன் மொழிபெயர்ப்பு : கருமத்தைச் செய்தல் மட்டும் உன் பொறுப்பு. கரும பலன்களைப் பற்றிய கவலை உனக்கு வேண்டாம் என்று கிதை நமக்கெச்சரிக்கவில்லையா? முயற்சி

கைக்கொண்ட புத்த மதத்தை கிரீஸ், ரோம், எகிப்து, ஆசியா மைனர், சீனா, ஜப்பான், பர்மா, இலங்கை முதலிய தூர தேசங்களிலும் பரப்பினர். கிறித்துவமும் மகம்மதியமும் தாம் தோன்றிய நாள்தொட்டு இன்று வரை உலகெங்கு முலவிப் பரந்து வருகின்றன. இந்து சமூகமும் கிரகணம் பிடிக்கப்பட்ட சந்திரன் நிலையிலிருந்து வருகிறது. இதற்கும் கிரகணம் விடுபட வேண்டாமோ? இந்துக்கள்மட்டும் உலகத்தோடொட்ட வொழுகாவிடில், வெகு விரைவில் தஞ்சிறப்பியல்பை யிழந்து பிறமதத்தராய் மாறி மறைந்து போதல் திண்ணம். இவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்த இந்துமதப் பெரியார் வடஇந்தியாவில் ஆரிய சமাজம், இந்து மகா சபை முதலிய அமைப்புகளை யேற்படுத்திக் கொண்டு தம் சமயத்தைக் காக்க வழிதேடி வருகின்றனர். தென்னாட்டுச் சைவரும் தஞ்சிறப்பியல்பை இழந்துவிடாது இப்பெருந் தொண்டிற் கலந்து கொள்ளுதல் கடமையாம். “ஞாலநின்புகழே மிக வேண்டுந் தென் ஆலவாயில் உறையும்எம் மாநியே” என்று சம்பந்தர் செய்தருளிய விண்ணப்பம் சைவர் ஒவ்வொருவரும் செய்யும் விண்ணப்பமாதல் வேண்டும்.

தான் எவற்றிலும் சிறந்தது. யான் செய்ய முயற்சிகள் ஏதாவது பயன் தருமோ அன்றோ யானறியேன்; அதையறிய நான் ஆசைப்படவுமில்லை. அது (விசுவபாரதி) உண்மையானதென் றறிவேன். எதிர்த்துவரும் பொய்ம்மைகளைக் கடிந்து மெய்ம்மையை நாட்ட வேண்டுமென்று மறிவேன். கருமஞ்செய்தல் நங்கடமை, அதன் பயனைக்கோரும்-பேரவா உன்று.

சைவரீற கற்றாரும் மற்றாரும் ஆசை யறுக்கு மிவ்வாசையைக் கொள்ளுங்கால், சமயப் பிரசாரஞ் செய்யுங் கற்றார் இக்காலத்திற் கவனிக்கவேண்டிய கருத்துக்கள் சிலவுள : (க) பூத பௌதிக அறிவு நாளுக்குநாள் வளர்ந்துவரு மிந்நாளில் சைவசமயத் தின் அடிப்படைபான கொள்கைகட்டு மாறுபடாத புதிய உண்மைகளை அறிஞர் எடுத்துரைப்பின் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். (உ) முன்னோர் காலத் திற் கேற்றதும் இக்காலத்துக்குத் தீமை விளைப்பது மான வழக்க வொழுக்கங்கள் நஞ்சமய முன்னேற்றத் திற்குத் தடையாய் நிற்பின் அவற்றை நழுவவிடச் சித்தமா யிருக்கவேண்டும். (ங) ஆனால் நம் பண்டை நடைபுடை பாவனைகளில் நமது முன்னேற்றத்துக்கு உண்மையில் இடைஞ்சல் செய்யாத எதையும் கைவிட லாகாது: (ச) சமய வளர்ச்சிக்குச் சாதகமான முறை கள் பிறமதங்களிற் காணப்படினும் அவற்றைப் பேணிக்கொள்ளல் வேண்டும். (ரு) சைவக் கொள் கைகளை இந்நாளில் எங்கும் பரப்பப் புகுவோர், கால இயல்பு கருதி சுருதி, உத்தி, அதுபவம் என்னும் பிரமாண முறைவைப்பை மாற்றி அனுபவம், உத்தி, சுருதி என்றமைத்துக் கொள்ளுதல் நலம். (ஈ) சமயா சாரியர் திருவாக்குக்களையும் அவர் வாழ்க்கையையும் பேரிய புராணக் கண்கொண்டு பன்முறை காணவேண் டும். கானில் இந்நூற்றாண்டில் சைவ சமூகம் நால் வரைப் பின்பற்றி நலமுறல் எப்படி என்று விளங்கும். பன்னிரு திருமுறைகளின் அடிப்படையான கொள் கைகளை மறைத்தோ மறுத்தோ செல்லும் எந்த

நூலும் எந்த ஒழுக்கமும் தள்ளப்பட வேண்டும். (எ) சைவ சமயப் பாதுகாப்பு நலங்கருதி, அகச் சைவ வேற்றுமைகளை அதிகமாய்ப் பாராட்டிக் கொண்டிருத்தல் கூடாது. இரு மொழியிலுமுள்ள வேத சிவாகமங்களைப் பிரமாண நூல்களாகவும், நால்வரைச் சமயாசாரியராகவும் கொண்டு சிவசின்னமணிந்து சிவமூர்த்த வழிபாடு செய்வோ ரனைவரையும் சிறப்பியல்புடைச் சைவரே யென்று உரிமை பாராட்டிப் போற்றவேண்டும். இவைபோன்ற கோட்பாடுகள் அறிஞர்க் கினும் பல தோன்றலாம். இவற்றைக் கருத்துட் கொண்டு கற்றோர் சமயப் பிரசாரஞ் செய்துவரின் சைவர்க்குள் ஒற்றுமை யுணர்ச்சி பெருகும்.

மேலே குறித்தவாறு இங்கும் எங்கும் சைவ வாடுளினி வீசும்படி செய்தற் பொருட்டுக் கையாள வேண்டிய முறைகள் பலப்பல. கால இயல்புணர்ந்த மதிவல்ல அன்பர் சிலர் அவற்றைப் பல இடங்களில் தெரிவித்து வருகிறார்கள். அவற்றில் சிறந்தன சிலவற்றை மட்டும் ஈண்டுக் குறித்தல் போதும். சைவ சமய பரிபாலனத்துக் கென்றே அமைந்துள்ள சிவாலயங்களும் சைவ மடங்களும் தத்தம் நிலையில் திரியாது நின்று செய்வன செய்யுமாறு செம்மைப்படுத்தலே முதலிலெண்ணத்தக்க உபாயமாம். இவற்றைச் சமய பரிபாலனத்தின் பொருட்டுச் செவ்வனே பயன்படுத்திக் கொண்டால், கொண்டுள்ள விழுமிய நோக்கு நிறைவேறுதற்கு வேண்டிய இடம் பொருள் ஏவல் முற்றும் எளிதற் கிடைக்கும். இவற்றை அரசாங்கத்தார் தம் மேற்பார்வைக் குட்படுத்தக் கருதி இந்து

அறநிலையப் பாதுகாப்பு மசோதாவை ஆட்சிகொண்டு வந்திருப்பது யாவருமறிந்ததே. அம்மசோதா நிறைவேறிய முறை சரியோ தப்போ என்று வாதிப்போர் வாதிக்க. அதன் பகுதிகளில் சிலவற்றைத் திருத்தி விட்டாற் போதுமென்று சிலர் கருதுகின்றனர். இவை யெவ்வாறாயினும் இச் சட்டம் நிறைவேறி யிருக்கின்றது. இதனால் இப்போதுள்ள தீமைகளை விலக்கிக் கொள்ளுவதும் நன்மைகளை வளர்த்துக் கொள்ளுவதும் இனிமேல் பெரும்பாலும் பொது ஜனங்களைப் பொறுத்து நிற்கும். ஒரு சமய அறநிலையச் சொத்துக்கள் அச்சமய நன்மைக்கே செலவாதல் நேர்மையாம். இவ் வுண்மையைச் சைவர்கள் இனியேனும் நன்குணர வேண்டும். சைவத்துக்கு அரண் செய்யும் பல செயல்கள் இதுவரை செய்யப் பெறாதுள்ளன. அவற்றிற் சில ஈண்டுக் குறிக்கப்படும்; சைவக் கோயில்கள் மடங்களின் சொத்துக்களில் மிகுதி காணப்படுமாயின், காலம் இடம் தகுதி யாராய்ந்து, பழுது பட்டிருக்கும் சிவாலயங்களையும் சைவ மடங்களையுஞ் சீர்படுத்திக் கொள்ளலாம். சிவாகம விதிப்படியே சிவாலயங்களில் பூசை நடை பெறுதற்குச் சிவாகம முணர்ந்த ஆதி சைவர் வேண்டுமாதலால், சிவாகம பாடசாலைகளை வைத்துச் சிவ வேதியர்களை யவற்றிற் பயிலுமாறு ஊக்கி, அப் பயிற்சியோடு பத்தியுமொழுக்கமு முடையாரை ஆலயங்களில் அருச்சகராக நியமிக்கலாம். தேவார திருவாசக முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளார் தமிழ்வேத ஆராய்ச்சி முறைப்பட நடக்குமாறு, தமிழ்வேத பாடசாலைகளை ஆங்காங்கமைக்கலாம். இவற்றில்

நல்ல வாலிபர்கள் வந்து சேர்ந்து தமிழ் மறை பயின்று அவ்வொலியைத் தமிழ் நாடெங்கும் பரப்பும்படி செய்யலாம். இன்னும் கோயில்கள் மடங்களின் சார்பாகப் பொதுக் கல்விக்கேற்ற பள்ளிக்கூடங்களைத் தோற்றுவித்து, அவற்றில் தற்கால முறைக்கேற்ற கல்வியோடு, சைவ சமய ஞானத்தையும் தமிழ்ப் பற்றையும் இனிது வளர்க்கலாம். இவற்றில் புத்தகசாலைகளை யமைத்துப் பொது ஜனங்கட்குச் சைவ நூல்கள் எளிதில் கைக்கு எட்டும்படி செய்யலாம். அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த சைவ சமயிகளை ஆலயங்கள் மடங்களின் சார்பான சமயப் பிரசாரகர்களாக நியமித்து அவர்க்குப் போதிய ஊதியமும் சிறப்புந் தந்து, அவ்வம்மடங்களிலும் ஆலயங்களிலும் மட்டுமேயன்றி அடுத்ததுள்ள ஊர்களிலும் சமயப் பிரசாரம் நிகழ்த்தலாம். சமய உண்மைகளை விளக்குந் துண்பேப் பிரசுரங்களை உற்சவ காலங்களில் இலவசமாகப் பொது சனங்கட்குத் தரலாம். சைவ சபைகளை அவற்றின் தகுதிக்கேற்ப ஆதரிக்கலாம். சமய நூல்களை இக் காலத்தினர்க்கேற்ற வகையில் பதிப்பித்துக் குறைந்த விலைக்கு விற்கலாம். இவை போல்வன இன்னும் பல. இவையெல்லாம் எவ்வளவு பெரும் பயனைத் தரத்தக்கனவென்று கருத வேண்டும்.

சைவ மக்கள் ஒருமனப்பட்டு இப்பெருஞ் சமயத் தொண்டுகள் இனி நிகழத்தான் வேண்டுமென்று உறுதிக்கொண்டு விடுவாராயின், அவ்வெண்ணம் நிறைவேறத் தடையிலலை. கோயி லதிகாரியை வசப்படுத்துவதிலும் மடாதிபதிகளை வழிக்குக் கொணர்

தல் கடினமென்று சிலர் கருதக்கூடும். சில்லாண்டு களாகச் சில மடங்களிலுழந்துவந்த கொடுவிலையே இச்சட்டந் தோன்ற இடந்தந்து தம்மைக் குழைக்கின்றதென்று மடாதிபதிகள் இப்போது நன்குணர்ந்திருப்பர். இனியேனு மிவர்கள் தாமமர்ந்திருக்கும் புனிதத் தானங்கட்கும் அணிந்திருக்கும் திரு வேடத் திற்கும் இழுக்குத் தேடா வகையில் வாழ்ந்துபுகரித் தற்கு இறைவன் துணைசெய்ய வேண்டும். முன்னாற்போல் இவர்கள் யோகியர் ஞானியர்களாய் விளங்கா விடினும் போகட்டும். “நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்புமின். அதுதான் எல்லாரு முயப்பதன்றியும் நல்லாற்றுப் படுஉ நெறியு மாறதுவே”* என்ற பொருண்மொழிக் காஞ்சியை உள்ளத்திற் பதித்து அதன் வழி நடந்தால் சாலும். திருமடத்தின் தூய்மையைக் குறைக்கும் குணந் தொழிலுடையா ரெவரும் மடத்திலணுக வொட்டாத படி தடுத்து, சமய பரிபாலனத்திற் கருத்தைச் செலுத்தி, தமக்குச் சரியெனத் தோன்றும் சமயத் தொண்டுகளைக் காலத்தின் தேவை யறிந்து தம்மாலியன்ற வரையிற் செய்து வருவாராயின் அவர்களைத் தேய்வமெனச் சைவர் போற்றுவர். கோயில்கள் மடங்களின் இழிவு குறித்து அவற்றின் அதிகாரிகளை மட்டும் நிந்தித்தல் சரியன்று. அவைகள் நாளுக்கு நாள் கெட்டு வருவதைப் பல ஆண்டுகளாகக் கண்டிருந்தும் ஒருபெரு முயற்சியுஞ் செய்யாது வாளா

கிடந்த சைவ சனங்களும் இவ்விழிவிற்குக் காரணர்களே யாவர். போனது போக இனியேனும் சைவ மடங்களில் உண்மைத் துறவிகள் வாசமும், தமிழ்க் கல்வி சமயக்கல்வி வாசனையும், நிலைபெறுமாறு செய்தல் சைவப் பொது ஜனங்களின் கடமையுமாம். இச்சமயத்தின் அருணைறிக்கு முரணிய சாதிக் சமூகக் களைக் கால இயல்பிற் கேற்பக் குறைத்து மாய்த்து, வேட நெறி நிற்குந் தம்பிரான்கள், புலவர்கள், பிரசாரகர்கள் வாயிலாகச் சமயத்தொண்டு செய்ய சைவ மடாதிபதிகள் இனி விரைந்து முன் வருவர் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

திருமட அதிபர்கள் இன்னே செய்யவேண்டிய பிற்தொரு பெருங்காரியமு முள்ளது. இவர்கள் இதுவரை ஒன்றுகூடித் தஞ்சமயப் பாதுகாப்பு குறித்துக் கலந்து ஆலோசித்ததாகக் கேட்டுமறியோம். இவர்களி லொருவரை யொருவர் சந்தித்தால் யார் யாரை எப்படி வணங்குவது என்பது போன்ற அற்ப ஐயங்கள் இவர்கட்குக் கடத்தற் கரிய தடைகளாய்க் காண்கின்றன. இவ் வாய்க்காலைத் தாண்டாத இவர்கள் பிறவிக்கடலைத் தாண்டுவதெப்படி? சமய பரிபாலனஞ் செய்வ தெப்படி? இவர்கள் போற்றும் சமய குரவரில் அப்பருஞ் சம்பந்தரும் திருப்பூந்துருத்தியில் சந்தித்தபோது எப்படி நடந்துகொண்டார்க ளென்பதை, சைவமடத் தலைவர்களும், நன்கறிவார்க ளன்றோ? “அடியார்க் கடியேனாவேனே” என்ற ஆசாரியர் திருவாக்கு இவர்கட்கும் பிரமாணந்தானே? “தொண்ட ரொடு கூட்டு கண்டாய்” என்ற திருவாசகம் இவர்கட்கு

வெறுவாசக மல்லவே? ஆச்சிரமத்துக் கொவ்வாத லௌகிகங்களை அளவுக்கு மிஞ்சிப் புகுத்திக்கொண்டு இடர்ப்படுதல் எவர்க்கும் நன்மை தராது. திருந்றிய நாகரிகமும் உயரிய சமயப் பொறுப்பும் படைத்த இப்பெரிய தொண்டர்கள் தம்முள் அளவளாவி ஆண்டவனுக்கும் அவனுறையும் நடமாடக் கோயில்களுக்கும் நல்லுழியம் செய்யக் கூசுதல் தகாது. பிற சமயங்களில் சமயத் தலைவர் அடிக்கடி ஒன்றுகூடிச் சமய பரிபாலனஞ் செய்வதை இனியேனும் நந்தலைவர்கள் கவனித்து தம்முட் கூட்டங்கூடிச் சமய அரசாங்கத் தைச் செவ்வனே நடத்தும்படி பணிவுடன் வேண்டுகின்றோம். சைவ சமயிகள் முன்பிழைத்த தீவினை காரணமாக இனியு மிவ்வதிபதிகள் செய்வன தவிர்த்தும் தவிர்வன செய்தும் சமயத்துக்கு இடையூறு விளைப்பரேல், பொது ஜனங்கள் இவர்களை எளிதில் விடமாட்டார்கள் ; இவர்கட்குச் சுக மெய்தாது. கடவுளுக்கு அஞ்சாவிடினும் கால சக்கரத்துக்கேனு மஞ்சித் தஞ்சமயக் கடமைகளை இனிது நிறைவேற்றுவார்கள் என்று பலர் ஆவலோடு எதிர் பார்க்கின்றனர்.

இவ்வண்ணம் கோயில்களும் மடங்களும் தத்தமக் குரிய சமயக் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்யும்படி பார்த்துக்கொள்ளுவதோடு சைவ நன்மக்கள் இவற்றிற்கு வெளியிலும் பல வகையிற் பாடுபட வேண்டும். கோயில்களும் மடங்களும் பொது ஜனங்கட்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுவத் தவறிய காலத்து, திருவருட் சம்மதத் தால் ஆங்காங்கு பல சைவ சபைகள் தோன்றின.

அவற்றைச் சைவர்கள் பெரிதும் ஆதரித்தல் வேண்டும். அவற்றின் அங்கத்தவர்கள் தஞ்சமயச் சிறப்பியல்பு களைப் புறக்கணியாது போற்றும்படிக்கும் கல்வியறிவொழுக்கங்களில் மேம்பாடடையும் படிக்கும் ஊக்கந்தருதல் வேண்டும். கோயில்களுடனும் மடங்களுடனும் சபைகளும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். இதற்கும் முன்னரே சைவ சபைகளெல்லாம் ஒரு மகாசபையின் உறுப்புக்களாய்மைந்து நிகழ்தல் வேண்டும். இதனவசியத்தை நன்குணர்ந்த பெரியார் சில வருடங்கட்கு முன்னர் 'சைவ சித்தாந்த மகா சபாஜம்' எனும் ஒரு பேரவையை நிறுவினார்கள். அது ஒழுங்காய் நடைபெற்று வந்த காலத்து அது சமயத்திற்கொரு பெருந் துணையாயிருந்தது. பார்த்த நோக்கும் சமயப் பற்றும் தாழ்வெனும் தன்மையும் படைத்த சைவர் இப்போது அச்சமாமஜத்தில் பலராக இல்லாமையால், அஃதொரு வாடிய கொடிபோல் ஒல்கியுலகின்றது. இப்பேரவையை மீட்டும் உயிர்ப்பித்தல் வேண்டும். * இவ் வெண்ணம் பலருள்ளத்தி லிருந்து வருகிறது. ஆயினும் உருப்பெற்றுக் தொழிற்படவில்லை. உண்மைச் சைவர் பலர் பெருந்திரளாய்ச் சேர்ந்து, தாம் போற்றத் தகுந்த ஓர் பெரியாரைத் தலைவராகக் கொண்டு, அச் சமாமஜத்தின் அங்கத்தவர்களாய்ச் சேர்ந்து, முன்னினுஞ் சிறந்த வகைகளில் சமயத் தொண்டு செய்யவேண்டும். சென்னையிலும் அதற்கரு

* இம்முயற்சி சென்னையில் சென்ற டிசம்பர் மாதத்தில் செய்யப்பட்டது. குறித்த நன்மை யுண்டாகலாம் என்று தோன்றுகிறது.

கீலுமுள்ள சைவ சபைகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஓர் மகாசபை சில மாதங்கட்கு முன்னேற்பட்டது. அச்சபை தன் கிளைச்சபைகளின் தனித்தன்மையைக் கெடுக்காமலே அவற்றை ஓர் அமைப்புக் குட்படுத்தி அவை செய்யுஞ் சமயத்தொண்டைப் பண்படுத்தவும், சமயபரிபாலனப் பெருங் காரியங்களைச் செய்யவும் முயன்று வருகிறது. இதுபோன்ற பல சபைகள் தாலுக்காவக் கொண்டும் ஜில்லாவக் கொன்றுமாகத் தோன்றி யாவும் ஒரு மஹா சமாஜத்தின் உறுப்புக்களாய்த் திகழ்தல் பெரிதும் விரும்பத்தக்கது.

சைவ சமயம் இன்ன தென்றுணராது வீணே புறமதம் புகுவதைத் தடுக்கவேண்டி, கோயில்கள் மடங்கள் சபைகளாகிய மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்து சமய உண்மை விளக்கும் பிரசாரத்தை இடைவிடாதுசெய்து வரவேண்டும். துண்டுப் பிரசாரம், இன்னிசைக் கீதம், யந்திர விளக்குப் படம், சினீமா முதலிய சாதனங்களையும் கிறித்துவ சமயிகளைப்போல் பயன் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்குந் திறமையானவழி, சைவ ஒழுக்கத்தைப் பரப்புவதொன்றே. எளிய கீழ்வகுப்புச் சகோதரர்களின், ஒழுக்க நிலை உயர்ந்து விடுமாயின், அவர்கள் ஆலயப் பிரவேசம் நாளடைவில் எதிர்ப்பின்றி இயல்பாய் நிகழ்ந்து விடும். அந்நாள் வருங்காறும் அவர்கட் கெனத் தனி பாலயங்களைச் சமைத்து, அவற்றில் புனிதமான வழிபாடு நடைபெற ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்.

இவ்வழிகளில் சைவ சமய உண்மைகளை நாடெங்கும் பாப்பி, அச்சமயத்தோர் புறமதம் போதற்கு எண்ணுவண்ணம் நன்மைசெய்வதோடு, சமய உண்மையறியாது புறம்புறந்திரிந்த சகோதரர்கள் மீண்டுஞ் சைவம் புக விரும்பினால் அவர்களை அன்போடு வர வேற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இது புதிய ஒழுக்க மென்றுகூறி மறுத்தல் முறையன்று. எத்தனையோ பழைய வழக்க வொழுக்கங்கள் கழிந்துபோக வில்லையோ? புதிய வழக்கங்கள் புகுந்துவர வில்லையோ? அவசியமான ஒருவழக்கம் புதியதாயிருப்பினும் அதன் குணத்தையும் குற்றத்தையும் நாடி குணம் விஞ்சியிருப்பின் அந்தக் கைப்பற்றுதல் வேண்டும். சைவத்திலிருந்து புறமதம் புக்கோரை மீண்டும் அச்சமயத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளல் அறவும் புதிய வழக்க மென்றிசாதிக்கவு முடியாது. சமய குரவர்கள் எண்ணிலாச் சமண புத்தர்களைச் சைவ சமயிகளாகத் திருப்பினரன்றோ? அவர்களிலொருவர்தாமே சைவம் விட்டுச் சமணம்புகு மீண்டும் சைவந்திரும்பி ஆசாரியரும் ஆனமை அனைவருமறிந்ததே. அங்ஙனம் அவர் சைவ சமயப் பிரவேசஞ் செய்தபோது என்ன சடங்குகள் குண்டமண்டலங்கள் செய்யப்பட்டன என்பதையும் உற்று நோக்க வேண்டும். ஆடம்பரப் பிராயச்சித்தம் எதுவுஞ் செய்யப்படவில்லை. சிவ பத்தியிற் கிறந்த திலகவதியார் “கைலைக்குன்றுடையான் திருநீற்றை ஐந்தெழுத்தோதிக் கொடுத்தார்.” அதையணிந்து கொண்டு தருமசேனர், திருவீரட்டானம் புக்கார்; அரணைப்பாடினார், திருநாவுக்கரசராய்த் திரும்பினார்

திருநீற்றிலும் திருவைந்தெழுத்திலும் பெருமதிப்பு வைக்கும் எவர்க்கும் இவற்றிற்குமேல் ஒரு பிராயச்சித்தம் வேண்டுமென்று தோன்றுது. பலருமறிய ஒரு பிராயச்சித்தச் சடங்கு செய்தல் ஜன சமூக நன்மைக்கு வேண்டற்பாலதே என்று அறிஞர் கருதினால், திருநீறும் கண்டிகையும் திருவைந்தெழுத்தும் பொருந்தியதொரு சுருக்கமான கழுவாய்ச்சடங்கை மடாதிபதிகளும் மற்ற சைவப்பெரியாரும் தீர்மானிக்கு முறையில் கற்பித்துக் கொள்ளலாம். புறமதம் புக்க வரைச் சைவஞ்சேர்த்தவர் சமயாசாரியர் ; நாம் அது செய்தல் தகுதியோ? என்று சிலர் எண்ணலாம். சமய குரவர் நடந்து காட்டிய வழியில் நாமும் நடக்க நம்மா லியன்றவரையிலும் முயலுவதுதான் முறைமை. அவர்கள் செய்தவற்றை நாம் செய்தல் கூடாதென்னில் அவர்கள் திருநீறுங் கண்டிகையும் திருவைந்தெழுத்தையுங் கைக்கொண்டமையால், நாமவற்றைக் கைக்கொள்ளல் கூடாதென்றுஞ் சொல்ல நேரிடும்.

தன் வயலில் ஒரு சாணளவு மண்ணைத் தன் அயலான் வெட்டி யெடுத்தால் அது பொறுது போராடி மண்டை யுடைத்துக்கொள்ளு மொருவன் ஆன்மநேய உரிமைப்பாடுடைய தன் சமயசகோதரன் தன் சமய ஆராய்ச்சி செய்யாமற் புறமதம் போவதைக் கவலை யின்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல் முறையோ? *

* கி. பி. எ-வது நூற்றாண்டு வரையில் பிறமதத்தவரையும் பிறநாட்டவரையும் இந்துமதத்தில் எளிதில் சேர்த்து வந்ததாகச் சரிதவல்லார் தெரிவிக்கின்றனர். எனிப்து தேசத்

ஆண்மைகுன்றிய தற்கால இந்துக்கள் தவிரவேறெந்தச் சமயத்தவரும் இங்ஙனம் பொறுப்புணர்ச்சியற்றுக் கிடக்கக் காண்டல் அரிது, அரிது. அவருள்ளுஞ் சிலம் பேசுந் தமிழ்நாட்டுச் சைவர் சிறுமையே சிறுமை; இவர்களுக்கு நந்தியெம்பெருமான் வேண்டிப் பெற்ற பதினாறு பேறுகளில் “மறைகணிந்தனை

திலிருந்து ௧0,000 மிலேச்சர்கள் இந்துக்களாக மாறிய செய்தி ஒரு புராணவாயிலாய் வெளியாகிறது. இராமப்பிரசாத் சந்திரர் என்னும் சிலா பரிசோதனை வல்லவர் எழுதிய Archaeology and Vaishnava Tradition (Archaeological Survey of India No. 5) என்னும் நூலில் தற்கால இந்துக்கள் உணரவேண்டிய உண்மைகள் பலவற்றை வெளியிட்டிருக்கிறார். அவற்றுட் சில ஈண்டுத்தருவாம்:—

கி. மு. ௨-ம் நூற்றாண்டில் பல கிரேக்கர்களும் சித்தியர்களுமும் ஹன்ஜாதியாரும் இந்துக்களாக மாறினர். ஹெலியோடோரஸ் என்னும் ஒரு கிரேக்கன் வைணவனாக மாறி ஒரு கருடத் தம்பம் நாட்டினான். அதிற்காணப்படும் கல்வெட்டின் மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர் ராப்சன் எழுதிய Ancient India என்னும் நூலில் பின்வருமாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

This Garuda column of Vasudeva, the God of Gods was erected by Heliodorus, a worshipper of Vishnu the son of the Dion and an inhabitant of Taxila, who came as a Greek ambassador from the Great King Antialcidas to King Kaciputra Bhagabhadra, the saviour, then reigning prosperously in the 14th year of his kingship.”

இங்ஙனமே கண்டோபேனிஸ் என்னும் பிறனொருவன் தேவராதனென்னும் பேர்பூண்டு இந்துவான செய்தியும்,

சைவ நிரந்தனை பொரு மனமும்,” “நினைவில் வேறொரு கடவுளை வழிபடா நிலையும்”, “தீமையாம் புறச்சமயங்க ளொழித்திடு நிறனும்” என்பனவும், “ஞாலநின் புகழேமிக வேண்டுந்தென் னாலவாயி லுறையுமெம் மாதியே” என்னுஞ் சம்பந்தப் பேருமான் வேண்டு கோளும் பொருளில் கூற்றுக்களாய்த் தோன்றுகின் றன போலும். சைவத்தின் உண்மைச் சமரசத்தை யும் பொறையையுங் கைவிடாது பிறமதத்தாரோடு அன்பு பூண்டொழுங்குதலோடு, தஞ்சமயக் கொள்கை களையும் அமைப்புகளையும் அழியாது பாதுகாத்தல் கடனென இவர்கள் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவர்கள் கொண்டுள்ள சைவம் சுவமாய்விட்டது. உயிர் இல்லாவிடில், கோவில்களும் மடங்களுங் கெட் டொழியப் பார்த்துவந்திருப்பதோடு, இவர்கள் சமய குரவர் நிருவவதரித்த புனிதத் தானங்களையும் சந்தான குரவர்கள் சமாதி கூடிய தலங்களையும் கவனித்துப் போற்றாது விட்டிருப்பார்களா? ககூஉ௩-ம் வருடத் தில் மட்டும் எடெகூ-பேர் ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் ஆங் கில நாடகக்கவி பிறந்த இடத்தைப் பார்ப்பதற்குச்

மிஹிராகுலன் என்னும் பேர்போன ஒரு ஹன்ஜாதியான் சைவனான செய்தியும் கல்வெட்டுக்களால் புலனாகின்றன. சில மலைக்குகைகளில் அகப்பட்ட கல்வெட்டுக்களால் அக்கினிவர்மன், இந்திரதத்தன், விஷ்ணு தத்தன் என்னும் பேர்களோடு அந்நிய நாட்டார் பலர் இந்துமதம் புக்க செய்தி வெளியாகின்றது. மற்ற உதாரணங்களையும் இப்பழைய வழக்கம் நின்று போனதற்குக் காரணத்தையும் அறிய விரும் புவோர் இராமப்பிரசாத் சந்திரர் ஸுலைவாசிக்கக்கடவர்.

சேன்றனர். இம் மேல்நாட்டாரைப் பழிக்குங் கீழ் நாட்டார்களில் எத்தனைபேர் தங்கள் வள்ளுவர், சேக் கிழார், கம்பர், சிவஞான முனிவர் முதலிய கருவிலே திருவுடைய புலவர்க ளவதரித்த இடங்களைக் கண்ணோட்டுத் துப் பார்த்திருப்பார்கள்? பார்ப்பதற்கு ஞாபகக் குறிகள்தா முண்டோ? உண்டேல் அவை எந்நிலையி லுள்ளன? ஏன்? அழகிய திருச்சிற்றம்பல முடையார் திருவாசகத்தையும் திருக்கோவையாரையும் தந்திருக்காததா லெழுதுதற்கு அயர்ந்தருளிய புண்ணிய இடத்தில் இப்போது சித்திரை மூலவேலியும் மேற்கூரை யில்லா ஆவுடையாருமே காணவிருப்பது இச்சைவர்கள் மனத்துக்குச் சம்மதமாய்விட்டதன்றோ? திருப்பணி வேலையைக் கோடிக் கணக்கான பொருளிட்டிச் செலவுசெய்து முடித்துவந்திருக்கும் நகரத்துச் சிவநேசச் செல்வர்களுக்கு இக்குறைகள் தெரிந்திருந்தும் நீங்காதுள்ளனவோ, அல்லது இவர்கள் மந்திரிகள் இவற்றைத் தெரிவிப்பதே இல்லையோ? அம்பலத்தானுக்கே வெளிச்சம்! இன்னும் இக்குறைகளை மீண்டும் மீண்டும் விவரிப்ப தெற்றுக்கு? தற்காலச் சைவர் நிலையைக் கருதின் “புண்ணிலாம்பெரும் புழையிற் கனல் துழைந்தாலென” த் துன்பம் பெருகின்றது. நிற்க—இனிமேலாவது சைவர் தந்திலையை யுள்ளவாறுணர்ந்து தங்கடமைகளைச் செய்யவேண்டும். செய்யாதொழியின் திருவருட் கயலுமாய் மேன்மேலும் புன்மை எய்துதல் திண்ணம்.

இன்னுஞ் சிந்துகாலம் வரையில் இந்துக்கள் தஞ்சமயப் பாதுகாப்புக்கான கடமைகளைச் செய்யா

திருப்பரேயாயின் இவர்கள் கூட்டம் விரைவில் நலிவுற்று மாய்ந்துபோம். அரசாங்கத்தார் பத்து வருடங்கட் கொருமுறை யெடுக்கும் ஜனத்தொகைக் கணக்கைக் கவனிப்போர்க்கு இந்துக்களின் ஜனத்தொகை வளர்ச்சி குன்றி வருவது தெரியவரும். இதையெல்லா முணர்ந்த இந்துமதப் பெரியார்கள் வட இந்தியாவிலும் பம்பாய் மாகாணத்திலும் ஆரிய சமাজம், சுத்தி இயக்கம் முதலிய அமைப்புகளின் மூலமாகப் புறமதம் போன இந்துக்களை மீட்டும் இம்மதம் சேர்த்துக் கொள்ளுதலில் தமக்குள்ள அக்கரையைச் செய்கையிற் புலப்படுத்தி வருகிறார்கள். மகம்மதியமும் கிறித்துவமும் பிறமதத்தினரைத் தம்மதத்தில் எவ்வளவு தீவிரமாய்ச் சேர்த்து வருகின்றன என்பதை யாவருமறிவர். ஆதலின் புறமதம் புக்க நம்மவரைச் சிவ தீக்கையால் புனிதப்படுத்தி மீண்டும் நஞ்சமயத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளுவதில் யாதொரு இழுக்குமில்லை, பெரு நன்மையே விளையும் என்பதைச் சைவர் நன்குணரக்கடவர்.

இங்ஙனம் சைவத்திற்குத் திரும்பி வருவோரை எப்படி நடத்துவது என்று சிலருக்கு ஐயந்தோன்றலாம். சமய அறிஞர்கள் ஒன்றுகூடி அதைப்பற்றித் தீர்மானித்துக் கொள்ளல் எளிது. சைவம் நாடித் திரும்பி வரும் சகோதரர்கள் சிவாலயங்களிலும் சிவனடியார் கூட்டங்களிலும் தடையின்றிச் சென்று அன்பரொடுமருவிப் பயன்பெற நாமிடந்தருதல் அவசியம். அவர் திருந்திய ஆசார முடையாராக விருப்பின் அவரோடுண்ணலும் உறைதலும் செய்வது

முறையேயாம். ஆனால் சைவத்திலேயே சிலத்தோடுள்ளார் விஷயத்திலும் சமயத்திற் கொவ்வாச்சாதிபேதம்பாராட்டி, நிண்ணைச்சைவம், நடைவீட்டுச் சைவம், உள்வீட்டுச் சைவம் எனப் பலதிறப்பட்ட சோற்றுச்சைவ அறுட்டானங் கைக்கொள்ளுவோர்க்கு இதுபிடிக்காது. அவர்களை உடனுண்ணாச்செய்தல் வேண்டாம். மேற்சொன்ன ஆலயப் பிரவேசம் அடியார்கலப்பு என்னும் சமய உரிமைகளைத் தந்து, திரும்பிவந்த சோதரர்கள் வீட்டுச் சுபாசுப காரியங்களில், பிறசமயத்தாரோடு நம்மவர் கலந்து வாழுமளவிற்குக் குறையாது கலந்து, ஒற்றுமையும் அன்புங் காட்டிவரின் அது சாலும்.

இப்படிச் சைவ சமயிகளின் தொகையைக் குன்றவிடாது பாதுகாப்பதாயின் பெருந் தொண்டு செய்யவேண்டு மென்பது வெளிப்படை. நம் கிறித்துவ சோதரர்கள் தம்மதத்தை யாண்டும் பரப்பிவருதல் எவ்வலிமைபற்றி என்பதை நன்குணரவேண்டும். அரசாங்கத்தார் அம்மதத்தினரா யிருத்தலே காரணம் என்று சிலர் கருதுகின்றார்கள். இஃதொன்றே போதிய காரணமாய்விடாது. சுவிசேஷத்தை உலகெங்கும் பரப்பும்படி இயேசு கிறிஸ்துவானவர் கட்டளையிட்டிருக்கின்றாரென்று அவர்கள் நம்புவதொரு முக்கிய காரணம். ஆண்டவனிடத்தும் ஆருயிரிடத்தும் அன்பு செலுத்தலே முத்திக்கு வழியென்னும் சைவ சமய உண்மையினை இயேசுநாதரும் வற்புறுத்தி யிருக்கின்றார். அவரைப் பின்பற்றும் சமயிகளிற் பலர் அதன்வழி நடக்கத் துணிந்து தமது உடலையும் பொரு

னையும் ஆவியையும் உலகிற் பல்வேறிடங்களில் தத்தஞ் செய்து தம் சமயத்தைப் பரப்பியிருக்கின்றனர். எண்ணில்லா மாக்களை மக்களாக்கி யிருக்கின்றனர். இகழ்ந் தொதுக்கப்பட்டாரை இயன்ற வரையில் அன்போடு ஆதரித்து வருகின்றனர். இந்த அன்பொழுக்கமே அம் மதவியாபகத்திற்கு அடிப்படையான காரணம். அதனோடு சாதி வேற்றுமை சடங்கு வேற்றுமைகளை அதிகமாகக் கருதாது தமது சமய வேலைகளை வெகு திறமையான கட்டுப்பாட்டுக் குட்படுத்திச் செய்துவருவது மற்றொன்று. அம்மதத்தினர் யாவரும் தத்தமக் கென ஓராலயங் குறிப்பிட்டுக்கொண்டு வாரத்திற்கொருமுறை ஆண் பெண் அடங்கலுமாய்த் தவறாது சென்று, தஞ்சமயநூல்களை நன்கு கற்றுள்ள போதகர் வாயிலாய்ச் சமயபோதனை பெற்றுவருதல் எவ்வளவு சிறப்புடைய ஏற்பாடென்பதை நம்மவர் இன்னு முணரவில்லை. பாதிரிமார் சங்கங்கள் பலவா யிருப்பினும் அவை ஒவ்வொன்றுந் தத்தமக் கெனத் திடமான அமைப்புகளை வகுத்துக்கொண்டிருப்பதும், சமயாபி விருத்தி நாடிப் பெருங்காரியங்கள் செய்யவேண்டி அவை யாவும் ஒன்றுகூடித் தங்கள் முயற்சியின் பயனை அவ்வப்போது சோதித்து, வேண்டிய புதிய முறைகளைக் கையாளுவதும் அவர் வெற்றிக்குத் துணைக்காரணங்களாம்.

இந்நாளில் சைவர்கள் தஞ்சமயக் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்ய விரும்புவராயின், மேற்குறித்துப் போந்த உண்மைகளை உள்ளவா றுணர்ந்தொழுக வேண்டும். அதாவது அவர்க்கும் சமயவொளி பரவ

வேண்டும் என்னும் பேரவா எழுதல் வேண்டும். அன்பைப் பேச்சில்மட்டுமன்றிச் செய்கையிலுங் காட்டிவரவேண்டும். கிறித்துவ சோதரர் போன்று நாம் காட்டிற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்றவாறு கட்டுப்பாடாக ஒன்றாகிய யுகழ்த்தல் வேண்டும். “ஒன்றுபட்டாலுண்டுவாழ்வே,—நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்குந்தாழ்வே” என்ற வாக்கு சமய ஊழியத் துறைக்கும் பொருந்தாவ தொன்றெனப் புத்தியிற் கொள்ளவேண்டும். ஓரமைப்புக் குட்பட்டுச் சைவர் சமயப் பிரசாரஞ் செய்வதைப்பற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டாயிற்று. முக்கியமாய்ச் சேரிகளில் சைவபோதனையை ஏற்ற பெற்றி செய்யும் பாடசாலைகள் விரைவில் ஏற்படவேண்டும். அங்குள்ள ஏழைகளின் வறுமையைப் போக்கி அவர்கள் நிலையை உயர்த்துதற்கான ஐக்கிய நாணய சங்க இயக்கம் மதுபான விலக்கு முதலிய நல்லியக்கங்களிற் சைவர் மனமாரக் கலந்துகொண்டு அத்துறைகளிற் செய்யும் ஊழியங்களைச் சிவத்தொண்டென மதித்து மன்னுபிரக் கிதஞ்செய்தல் வேண்டும். மேல் வகுப்பினர்க்கும் ஒழுங்கான சமயபோதனை கிடைப்பதற் கேற்ற முறைகளைத் தேடவேண்டும்.

சைவ சமயம் அன்புச்சமய மென்பதை இவ்வாறெல்லாஞ் செய்கையிற் புலப்படுத்த விரும்புவோர் முதலில் தமிழ்நாட்டில் தொண்டு செய்யவேண்டும். பின்பு தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் துளுவம் என்னும் தமிழ்த் தொடர்புள்ள மொழி வழங்கும் பண்டைத் தமிழ்நாட்டுப் பகுதிகளில் வேலை செய்யவேண்டும்.

அதன் பின்னரேனும் வட இந்தியாவுக்கும் சைவ சித்
தாந்த மாண்பையும் தமிழின் பேருமையையும் தெரி
வித்தல் வேண்டும். அங்குள்ள காஸ்மீரம், நேபாளம்,
ராஜபுதனம் இவற்றில் தொன்று தொட்டே சைவ சம
யம் நிலைபெற்று வந்துள்ளது. அங்கெல்லாஞ் சென்று
சமய சகோதர உரிமை பாராட்டி அவர்களையும் நம
ரெனப் பேணிக்கொள்ள வேண்டும். இமயமுகம் குமரி
யும் இருகடல் வரம்பும் எல்லையாக் கொண்ட இந்திய
நாட்டின் முழுப்பரப்பும் நந்தாயின் திருமேனி என்
னும் உணர்ச்சி இந்நாளில் வலுத்து வருகின்றது. அம்
மேனியில் ஒருறுப்பிற்குறும் இன்பதுன்பங்கள் மற்றை
யுறுப்புக்கட்கும் உரித்தாம். ஆகவே சிவாகம நேறி
நிற்கும் நேபாள காஸ்மீரங்களோடு தமிழ்ச் சைவநாடு
ஆன்ம நேய உரிமை பாராட்டுதல் அவசியம். இம்
மட்டோ? வெளிநாடுகட்குச் சென்று குடியேறிய நம்
மவர்களை மறந்து விடலாகாது. பத்திரிகைகள் வாயி
லாகவும் தலைவர்கள் போக்கு வரவாலும் சமய சம்பந்
தத்தை நமுவ விடாது போற்றி வரவேண்டும். இறை
வன் பிறப்பிறப்பறியாப் பெம்மான் என்னுஞ் சைவர்
கோட்பாட்டைத் தன்னதாகவுங் கொண்டுள்ள இஸ்
லாம் மார்க்கமானது இந்துக்களுக்கு இவ் விஷயத்தில்
ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டா யிருக்கின்றது. இஸ்
லாம் மதத்தைத் தழுவினவர் எந்நாட்டி லிருப்பினும்,
எம்மொழி பேசினும், எந்நிறத்தவராயினும் எவ்வா
சாங்கத்தின் கீழ் வாழினும் தாமெல்லாம் ஒரே கூட்
டத்தவரென்னும் உரிமையைச் செய்கையிற் பாராட்
டிக் காட்டுகின்றனர். வழிபாட்டு முறையிலும் அம்

மதத்தவர் காட்டும் சகோதர சமத்துவம் பெரிதும் வியக்கத்தக்கது. தொழுகைக்கு வாருங்கொன்னும் ஒளி மகுதியினின் றெழுந்தவுடன், அரசனும் ஆண்டியும், முதியனும் இளைஞனும், உயர்ந்தோனும் தாழ்ந்தோனும் ஒரு தடையுமின்றித் தொழுமிடஞ் சென்று ஒன்றா யுட்கார்ந்து வணங்கித் திரும்புகின்றனர். இந்நேர்நெற்க்கு முரணிய பல வேற்றுமைகளை இந்து ஆலயங்களிற் கற்பித்துக்கொண்டு ஆணவமலத்தை எருகிட்டு வளர்க்கும் நம்மனோர் செய்கை போற்றத்தக்கதாமோ? நிற்க.

இங்ஙனம் பரந்த நோக்கங் கொள்ளுதல் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தொரு நவீனக் கொள்கையென அறிஞர் கருதார். இது இந்நாளில் பொதுஜன வுணர்ச்சிக் கெட்டும் வகையில் முன்னாளினும் விடப் பெரிதும் வற்புறுத்தப்படுவது மெய்யாயினும், கோட்பாடு பழையதே. சைவர் போற்றுந் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் அப்பாலு மடிச்சார்ந்தார் புராணம் என ஒரு புராண முண்டன்றோ? அதில் தெய்வப்புலமைச் சேக்கிழார் அருளிச்செய்துள்ள திருப்பாட்டைக் கருத்துன்றிப் பார்ப்போர்க்கு இவ்வுண்மை விளங்கும்.

"மூவேந்தர் தமிழ்வழங்கு நாட்டுக்கப்பான்

முதல்வனா ரடிச்சார்ந்த முறைமையோரும்

நாவேயந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற்கூறு

நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும்பின்னும்

பூவேய்ந்த மெய்க்கொண்ட மெய்யுணர்வை
புதியமதிநீதியிதழி பொருந்தவைத்த
சேவேந்து வெல்கொடியுர் னடிச்சார்ந்தார்கள்
செப்பியவப் பாலுமடிச் சார்ந்தார்தாமே."

என்பது அத்திருப்பாட்டு. இங்ஙனம் தமிழ்நாட்டுக் கப்பாலும் அடிச்சார்வார் உளராதலின், அவருக்கு நற் தமிழ்வேதத் திருமுறைகளையும் தமிழிலுள்ள பிற அரிய நூல்களையும் குறித்தறிவித்தல் இன்றியமையாதது. அவ்வாறே அவர்களிட முளவாகக் கூறப்படும் சிவாகமங்களையும் ஏனைய நல்ல நூல்களையும் நாம் விரும்பிப் பெற்றுத் தமிழ்ப்படுத்திக் கொள்ளலும் இன்றியமையாதது. இக் கொள்ளல் கொடுத்தல்களை முதலில் தெலுங்கு கன்னட நாடுகளில் தொடங்கி வட இந்தியா வரையில் பிணித்துக்கொள்ளுவதோடு, உலகமெங்கும் பரவியிருக்கும் அரசாங்கமொழியாம் ஆங்கிலத்தில் சைவசமய நூல்களை வெளியிடுதலும் பெரிதும் வேண்டற்பாலது. பல மேனாட்டறிஞர்கட்குத் தமிழ்நாட்டுச் சைவசமய நூல்களி னியல்பே தெரியாதாகையால், அவர்களுக்கு வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் எளிதிற் கிடைக்கும் சங்கர ராமானுஜ மத்துவமத நூல்களையும் பிற வட நூல்களையும் படித்து விட்டு இந்து மதம் என்பது இவற்றின் தொகுதியே யென மயங்கிவிட்டார்கள். இதனாலும் சைவசமயம் சில நன்மைகளை யிழந்திருக்க நேர்ந்தது. காலஞ் சென்ற திரு. நல்லசாமிப் பிள்ளையவர்கள் இவ்வுண்மை களை நன்கோர்ந்து சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்ததோடு 'சித்தாந்த

தீபிகை' என்னுமோர் அரிய ஆங்கிலமாதச்சஞ்சிகையும் வெளியிட்டு வந்தார்கள். அதன் பயனுப்ச்சில மேனாட்டறிஞர்கள் சைவசமயக் கோட்பாடுகளை யுணர்ந்து அவற்றை வியந்து பாராட்டுவாராயினர். சைவத்தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலத்தில் வெளியிடுதலால் மேல்நாடுகளில் மட்டுமன்று; இந்த நாட்டிலும் நன்மையுண்டாம்; இந்தியர்களிற் பலர் தந்தாய்மொழியினும் பார்க்க ஆங்கிலத்தில் மிக்க பயிற்சியுடையராயிருக்கின்றனர். உயரிய நூல்கள் அம்மொழியிற் முன்கிடைக்கும் என்னும் எண்ணமுடையவர்போற் பலர் காண்கின்றனர். இன்னார்க்கெல்லாம் சைவசமயத்தின் உண்மைகளைத் தெரிவித்தற்கு ஏற்ற கருவி ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பேயாம்.

சைவசமயப் பாதுகாப்புக்குத் தற்காலத்தில் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பத்திரிகைகள் எத்தனை யுளவென்று கேட்டால் விடைதருதற்குச் சைவர் வெட்கப்பட வேண்டியவராவர். ஆங்கிலத்தில் வெளியாய்க்கொண்டிருந்த “தீபிகை”, நெய்யுந் திரியுமின்றி முன்னமே பொன்றிப்போயிற்று. தமிழில் ‘சைவம்’ ‘சித்தாந்தம்’ என்னும் இரண்டு பத்திரிகைகள் தோன்றின. அவற்றுள் ‘சித்தாந்தம்’ முடிந்த முடிவைக் கண்டுவிட்டது. ‘சைவம்’ கொழுகொம்பில்லாக் கொடிபோல் வாடித் தவித்து வதங்கிப் போயிற்று. இவற்றின் பின்னர் “சேந்தமிழ்ச்சேல்வி” “குமரன்” என்னும் பத்திரிகைகள் தோன்றின. இவைகள் பாராட்டத்தக்க ஓளவில் சைவத்தையும் தமிழையும் போற்றி வருகின்றன. “லோகோபகாரி” என்னும்

வாரப்பத்திரிகையையும் இவற்றுடன் சேர்த்தெண்ணலாம். இவற்றிற்குப் போதுமான ஆதரவைத் தமிழ்ச்சைவமக்கள் இன்னுந்தரவில்லை. பத்திரிகைகள் வாயிலாய்ச் சமயம் பேணுதல் இக்காலத்திற்கு இன்றியமையாதது என்னும் உண்மையை இனியேனும் பொதுவாய் சைவ மக்கள் யாவரும்—சிறப்பாய் சைவ மடாதிபதிகளும் நன்றாய் உணர்ந்து தங்கடமையைச் செவ்வனே செய்தல் வேண்டும்.

சைவர்கள் சில தலைமுறைகளாகத் தங்கள் சமயக் கடமைகளைக் கால வியல்புணர்ந்து ஒழுங்காய்ச்செய்து வராமையால் சைவர்க்கும் அவர் தாய்நாட்டிற்கும் நேர்ந்த தீங்குகள் போதுமானவை. அவர் முன்னோர் அவர்பா லொப்பித்த ஞானச் செல்வத்தைப் போற்றி வளர்க்காது அழிய விடுவரேயாயின், அவர் பின்சந்ததியாருக்கு அவை எளிதற் பயன்ற மாட்டாவாய்க் கெடும். இதனால் முன்னோர் தேடிய சொத்தை யழித்தாரென்னும் பழி பாவம் இத் தலைமுறையினர் யுஞ் சூழும். பிறமதத்தினர் தம் மதக்கடமைகளைச் செய்யு மாண்பைக் கண்ணுறவேண்டும். தங்கடமைகளைச் செய்யாமையால் விளைந்த கேடுகளையும் காணவேண்டும். பல கிராமங்களில் சிவாலயங்கள் பாழடைந்திருப்பதைப் பார்த்தல்வேண்டும். கிறித்துவமதம் போனவர்போக எஞ்சி நிற்கும் இந்துக்களில் சைவ மரபினரிற் சிலர் சில வாண்டுகளாகத் திருநீறிடுவதை மறந்து நாமம் போட்டுக் கொள்ளுவதையும் நாடியுணரவேண்டும். சைவ மரபினர் வாழும் பல ஊர்களில் சிவநாமங் கேட்டலரிதாய் விட்டது. கற்றாரும்

மற்றாரும் நாத்திக வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகின்றனர். வாரத்திற் கொருமுறை பஜனை செய்யும் பழக்கமுடையோரும் அரிபஜனை செய்வது பெருவழக்கமாய்ச் சில ஜில்லாக்களில் பரவிவருகின்றது.

ஆத்திக சகோதர சமயமாகிய வைணவத்தின் மீது நமக்கு வெறுப்பும் பகைமையுஞ் சிறிதும்இல்லை. சைவசமயத்திற் பிறந்தோர் அவர் சமயத்தை யாராய்ந்து பார்த்து அது தமக்குப் பிடிக்காதென்று கண்டால் அவர் வைணவத்துக்கு மட்டுமல்ல, வேறெம் மதத்துக்குச் செல்லினும் சம்மதமே என்றிருக்கலாம். அவர் நேர்மையைப் போற்றவும் போற்றலாம். ஆனால் தாம் பிறந்த சமய இயல்பையேனும் தாம் புகும் பிற சமயத்தின் இயல்பையேனும் சிறிதும் ஆராயாது வேறு சமயம் புகுதல் பெருந்தவறே. அத்தவறு நிகழாதிருக்கும்பொருட்டுச் சமயப் பிரசாரஞ் செய்தல் சைவர்கட்குத் தலைமையான கடமையென்பதை மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றோம். கடமை யுணர்ச்சியாலுந்தப்பட்டு உழைக்க முன் வருவரேல், உழைக்கும் வழியும் துறையும் உழைப்புக்கு வேண்டிய இடம் பொருள் ஏவல்களும் எளிதில் ஏற்படும். சில வழிகள் முன்னமே குறிக்கப்பட்டன. இவைபோல்வன பலவுள. சைவர் இனி வித்தகம் பேசுதலிற் பயனில்லை. பணிசெய்ய வேண்டும்.

இனி, நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாருக்கு இது பற்றி ஓர் தனி விண்ணப்பஞ்செய்து இந்தக் கட்டுரையை முடித்தல் தகுதியாம். இவர்கள் தொன்று தொட்டே சைவசமயப்பற்றில் தலை சிறந்து வரு

இவர்க ளீட்டிய பொருளில் எத்தனையோ லக்ஷங்கள் சிவாலயத் திருப்பணிக்குப் பயன்பட் டிருக்கின்றன. இன்றும் இவர்கள் மேற்பார்வையிலுள்ள சிவாலயங் களின் சீரும் சிறப்பும் வியக்கத்தக்கவா யுள்ளன. ஈத் துவக்கும் இன்பம் அறிந்து இசைபட வாழும் இவர் கள் சைவப் புலவர்களை நன்காதரித்து வந்திருக்கிறார் கள். ஆனால் பிற ஜன சமூகங்கள் போலவே இவர்கள் சமூகமும் காலசக்கிரத்தில் அகப்பட்டு வருவதாகக் காண்கிறது, இது பொய்த் தோற்றமென் றேற்ப டின் மிகவும் நன்றே. எதற்கும் முன் எச்சரிக்கை யாகக் சில உண்மைகளைத் தெரிவித்தல் கடன். சைவ சமயிகள் செய்யவேண்டிய அறங்களைப் பொது, சிறப்பு என இருவகையாய்ப் பிரிக்கலாம். இவற்றில் பொது அறங்களென்பவை, நல்லனசெய்து அல்லன விலக்கு முகத்தால் சைவனாவான் எல்லாச் சமயிகட்கும் பயன் படும் வகையிற் செய்யுந் தருமங்களாம். சைவபோதனை செய்யாப் பாடசாலை வைத்தல் தரும வைத்தியசாலை ஏற்படுத்தல் சாலைகள் சத்திரங்கள் அமைத்தல் பசி பிணிமுப்புத் துன்ப முற்றோர்க்குதவல் முதலியன வெல்லாம், பொதுத் தருமங்களாகும். இவைகளைப் பிறசமயிகளுஞ் செய்தற் குரியவர்களே. தத்தம் வசதிகட் கேற்பச் செய்தும் வருகின்றார்கள். இனிச் சைவர்க்குச் சிறப்பறங்களாவன சிவாலயம் சைவ மடம் சைவ சபை இவற்றை என்றும் சீர்கெடாது பாதுகாத்தலும், சிவாகமபாடசாலை, ஆரியவேத பாட சாலை, தமிழ்வேத பாடசாலை, சைவசமய போதனை செய்யும் ஆங்கில பாடசாலை, தமிழ்ப் பாடசாலை என்னு

மிவற்றை யமைத்து வளர்த்து வருதலும் சைவசமய வுண்மை யாண்டும் பரவுதற்பொருட்டுச் சைவ நூல் களைக் காலத்தின் தேவைக் கேற்பப் பலவகைகளில் வெளியிட்டு எவர்க்கு முதவுதலும், சமயப்பிரசாரகரை நியமித்து எங்கும் கட்டுப்பாடான முறையில் சமய போதனை நிகழுமாறு செய்தலும், தமிழ்க் கல்விசைவக் கல்லியிற் தேர்ந்த புலவரை மதித்துப் பேணலும் இவை போல்வன பிறவுமாம். இவற்றைப் பிற சமயி கள் தங்கடமைகளாக இதுவரையில் மேற்கொண்டது மில்லை, இனி வருங்காலத்து மேற்கொள்ளப் போவது மில்லை. ஆகவே, இவற்றைச் சைவ சமயிகள் செய்யா தொழிதல் பெருங்குற்றமாம். இவ்வுணர்ச்சி எங்கு நகர்த்தா ரினத்தில் மங்கிவிடுமோ என்று சிற்சில சம யங்களில் அச்சமேற்படுகின்றது. சிறப்புத் தருமங்க ளாகிய சிவதருமங்களை இக்காலத்துக்கு வேண்டா தெனவென்று நழுவவிட்டு, உலகர் போற்றிப் புகழும் வகையில் பொதுத் தருமங்களைமட்டுஞ் செய்யும்படி இக்காலத்தில் பலர் அவர்களைத் தூண்டுதல் இயல்பு. அவர்கள் தருமப்பணத்தில் ஒரு பகுதி பெரும்பயன் தாராவழியில் தொலைவது மெய்யே. பழுதுபடாக் கோயில்களை இடித்துக் கட்டுதலும், வாகனாதிகட்டு வெள்ளியும் தங்கமும் வேண்டாவளவு செலவழித்த லும் அளவுக்குமிஞ்சி உற்சவாடம்பரங்கள் பண்ணு தலும் வீண்செலவாகலாம். ஆனால் அதுபற்றியே சிவாலயத் திருப்பணிக்கும் திருவிழாக்கட்கும் செய் யும் செலவெல்லாம் பாழாகின்ற தென்று கூறுதல் அபாது. சிவாகம விதிக்கு மீறாமலும் சிவபெருமா

னிலக்கணத்துக்கு மாறாமலும் ஆலயத் திருப்பணிகளும் திருவிழாக்களும் எந்நாளும் நடைபெறவே வேண்டும். ஆனால் இங்ஙனம் செய்வது மக்களுக்குள் சைவசமய அறிவையும் சிவபெருமானிடத்து அன்பையும் பெருக்குதற்காக என்பதை மட்டும் மறக்கக் கூடாது. இந்நெறியிற் செய்யுஞ் செலவெல்லாம் பதிபுண்ணியந் தரும். இந் நோக்கமில்லாது வேறெந் நோக்கங் கொள்ளினும், கொள்ளாவிடினும், செய்யுந் தருமம் சைவர் சிறப்புத் தருமமாகாது. அன்றியும் சைவமுந் தமிழும் தமிழ்த்தாயின் இரண்டு மூச்சுப் பைகள் போன்றுள்ளன. என்னவே தமிழ்மொழியோம்பலும் சைவர் சிறப்புக்கடனே யென்பது போதரும். இவற்றை யெல்லாம் சைவரன்றிப் பிறர் செய்ய முற்படக் கண்டிலோம். ஆதலால் பொது அறங்களைச் செய்து புகழ் பெறுவதை இரண்டார் தானத்தில் இருத்தி, சைவச் சிறப்பறங்களைச் செய்யும் வகையிற் செய்து புகழும் சிவபுண்ணியமும் பெறுவதைத் தலைமைத் தானத்தில் வைத்தல் நகரத்தார் நன்மைக்கும் வேண்டிய தொன்றும்.

சிறப்பறங்களைப் போதிய அளவு செய்தாய்விட்டது, இனிப் பொதுத் தருமங்களைப் பேணினால் போதுமென்று எவருங் கருத இடமில்லை. பாடல் பெற்ற எத்தனையோ சிவாலயங்கள் இன்னும் மிகப் பழுதுபட்டுக் கிடக்கின்றன. பல சிவாலயங்களில் நித்திய பூசைக்கே நிபந்தமில்லை. சிவவேதியர் செம்மையுறற்கு வேண்டிய வசதிகளில்லை. தமிழ்வேத ஆராய்ச்சி செய்தார் சிலர் பலர் இருப்பினும் அவ்

வாராய்ச்சி இன்னும் தூல் வடிவமாக வெளிவரவில்லை. சைவர் பலர் வீட்டில் தேவார திருவாசகங் காணக் கிடையாது. சமய அமைப்புகளெல்லாம் நிலைதளர்ந்துள்ளன. அறியாமை மிகுந்துள்ளது. அறுபான் மும்மை நாயன்மார் திருவிதிவலம் வரின் அவர்களைப் பார்த்து “இவ்வறுபத்து மூன்று பிள்ளைகளைப்பார்வதி பெற்றெடுத்தாள். இன்னுமொரு பிள்ளைக்குத் தவங் கிடக்கிறாள்” என்று பலபேர் இன்றும் பேசுகின்றார்கள். “வள்ளிக்கும் தெய்வயானைக்குஞ் சக்களத்தி போராட்டம்” என்பது போன்ற சுவடிகள் வெளிக்கிளம்புகின்றன. சமயகுரவர் சந்தான குரவர் பெயரறியாத நூறுபூசிகள் இலக்கக் கணக்கிலுள்ளார்கள். தமிழ்ச் சைவ நாட்டின் கதையே யிப்படி யுள்ளது. இதன் நிலைமையைச் செம்மைப் படுத்துதற்கும், மேலே கூறியாங்கு இந்தியாவின் பிறபாகங்களிலும், உலகெங்கும், திருநீற்றினோளி விளங்கக் காண்டற்கும் இன்னும் கோடிக்கணக்கான பொருளும் எண்ணிலா மெய்த்தொண்டர்களும் பல தலைமுறை யூழியமும் தேவையாயுள்ளனவன்றோ? தம் முன்னோர் சிறப்பியல்பைப் போற்றி இப்பெருந் திருத்தொண்டு செய்வதைத் தமது குறிக்கோளாக நகரத்துப் பிரபுக்கள் கைக்கொண்டால்சீரும் சிறப்பும் சிவபுண்ணியமும் வாராவோ? பொது அறமேபோது மென்று கருதத் தலைப்படுவார்களாயின், அவர்கள் தஞ் சிறப்பியல்பிழந்து பிற ஜனசமூகங்களோடு ஒரு சாதாரண சமூகமாகக் கணிக்கப்படுவர். அது அவர்க்குப் பெருநட்டமாம் என்பதைத் தனவையிய அறிஞர்கள் உய்த்து

ணர்வார்கள் என்று நம்புகின்றோம். வெள்ளம் வருமுன் அணைபோடுதலே அறிவுடைமைக் கழகு. அவர்கள் சமூக மேம்பாட்டிற்குக் காரணம் அவர் தம்முன்னோர் ஈட்டி வைத்திருக்கும் சிவ புண்ணியமே யென்பதை மறத்தலாகாது.

சைவர்கள் தங்கள் சமயக்கடமைகளை நிறைவேற்றி யின்புற வேண்டுமாயின் அவருள் மகளிராயுள்ளாரும் சைவப்பற்றும் சமயத் தொண்டில் பெருவிருப்பங் கொண்டவர்களாயிருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் துணையில்லா விடத்துச் சைவ ஆடவர் செய்து முடிக்கக் கூடியது மிகச் சிறியதே யாகும். சத்தியின் துணையின்றிச் சிவம் உபகரிக்குமா நிலையன்றோ? ஆதலால் இவர்களுள் பலர் மங்கையர்க்கரசியராய் மாண்புறல்வேண்டும். மங்கையர்க்கரசியார் தோன்றினால் சம்பந்தரும் குலச்சிறையாரும் தோன்றுதல் ஒருதலை. அதற்கேற்ற கல்வியையும் நாகரிகத்தையும் சைவ சமூகம் தேடித்தரும் கடப்பாடுடையது.

இதுவரையில் எழுதியவாற்றால், சைவசமயம் சமயங்கட் கெல்லாந் தாயகமு நாயகமுமா மென்பதும், ஈடுமெடுப்புமற்ற சில சிறப்புக்களையுடைய தென்பதும், அச் சமயத்திற் பிறந்தார் சிலர் அதனுண்மையைப் பிறழ் உணர்ந்தும் அடியோடுணராதும் பல தீங்கு கட் காளாயினரென்பதும், அதனால் சமய அமைப்புகளும் சைவ சமூகமும் சீர்கெட்டிருக்கிற தென்பதும், இவைகளைத் தமிழ் நாட்டில் முன்னர்த் திருத்தி யமைத்துக்கொண்டு, பின்னர் பிற இடங்

ருசு

சைவ சமயத்தின் தற்கால நிலை

களிலும் சைவ வாடுனாஸி பரப்புதல் வேண்டுமென்பதும், அதற்கேற்ற சாதனங்க ளிவையிவை யென்பதும், இச்சமயத் திருத்தொண்டில் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்க்குச் சிறப்புவகையிலுள்ள பொறுப்புக ளிவை யென்பதும், சமயம் தமிழ்மொழி, தாய்நாடு மன்பதை இவற்றின் முன்னேற்றத்திற்குச் சைவ ஆடவர் சமய வழியில் தொண்டு செய்யும் போது சைவ மகளிரும் துணைநிற்றல் இன்றியமையாததா மென்பதும் பிறவும் எடுத்துரைக்கப் பட்டன. அந் ஞர்கள் இவ்வுரைச் செய்யுளில் காணக்கூடிய சொற் குற்றம் பொருட் குற்றங்களைப் பொறுத்து எழுதின கோக்கம் நன்மையா யிருப்பதைமட்டும் நாடி ஆதர வோடாராய்ந்து, சமயத் தொண்டு சிறப்பாய் நடை பெறற்கான வழிகளைத் தாமுங் கண்டறிந்து பிறர்க்கு முனர்த்தி யுபகரிக்கத் திருவருள் துணைசெய்வதாக.

முற்றிற்று